

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
 «Ніхто бо не може
 покласти іншої основи»
 Викуп за всіх

«СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?

Настав ранок, а все ж ще ніч!»

Ісаї 21:11, 12

Вид. 95 Трав. - Черв. 2013 № 3

ЗМІСТ

Річниця П'ятидесятниці	3
Служити, а не приймати служіння	7
Христос удосконалений через страждання	9
“Як ті ошуканці, хоч ми є правдомовні”	12
Роздуми посеред ночі	13
Корисна і некорисна служба	14
“Бог явився в тілі”	15
Проста їжа для ясного розуму	19
Убивця своїх внуків.....	22
Занадто багато грошей і відмова жертвувати	24
Боже співчуття до поган	26

«Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою» Аввак. 2:1

«Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтесь, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення» (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – дати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані «веріанські дослідження» є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням «Викладів Святого Письма», видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з «золота, срібла, дорогоцінного каміння» Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім «що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі», щоб «тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога», яка «за інших поколінь не була оголошена людським синам» (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

ЩО ЦЕРКВА Є «ХРАМОМ» ЖИВОГО БОГА – особливим «Його творивом»; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним «Наріжним Камінем» цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть «на всі племена», і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

ЩО ВОДНОЧАС ВІДБУВАЄТЬСЯ ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ ПОСВЯЧЕНИХ ВІРУЮЧИХ У ХРИСТОВЕ ПОЄДНАННЯ ЗА ГРІХ. І коли останній з цих «живих каменів», «вибраних і дорогоцінних», буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

ЩО ОСНОВА НАДІЇ ДЛЯ ЦЕРКВИ І ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ В ФАКТІ, ЩО ІСУС ХРИСТОС «ЗА БЛАГОДАТТЮ БОЖОЮ СМЕРТЬ СКУШТУВАВ ЗА ВСІХ», Є «ВИКУПОМ ЗА ВСІХ», І «ЧАСУ СВОГО» БУДЕ «СВІТЛОМ ПРАВДИВИМ... ЩО ПРОСВІЧУЄ КОЖНУ ЛЮДИНУ, ЯКА ПРИХОДИТЬ НА СВІТ» (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

ЩО НАДІЄЮ ЦЕРКВИ Є МОЖЛИВІСТЬ БУТИ СХОЖОЮ НА СВОГО ГОСПОДА, «БАЧИТИ ЙОГО, ЯК ВІН Є», СТАТИ «УЧАСНИКАМИ БОЖОЇ ІСТОТИ» І БРАТИ УЧАСТЬ В ЙОГО СЛАВІ ЯК СПІВСПАДКОЄМИЦЯ (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

ЩО ТЕПЕРІШНІМ ЗАВДАННЯМ ЦЕРКВИ Є ВДОСКОНАЛЮВАТИ СВЯТИХ ДЛЯ МАЙБУТНЬОЇ ПРАЦІ СЛУЖБИ; РОЗВИВАТИ В СОБІ КОЖНУ БЛАГОДАТЬ, БУТИ БОЖИМ СВІДОЦТВОМ ДЛЯ СВІТУ І ГОТУВАТИСЯ БУТИ ЦАРЯМИ І СВЯЩЕНИКАМИ В НАСТУПНОМУ ВІЦІ (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

ЩО НАДІЯ ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ У БЛАГОСЛОВЕННЯХ ЗНАННЯ І МОЖЛИВОСТЕЙ, ЯКІ БУДУТЬ ДАНІ ДЛЯ ВСІХ ХРИСТОВИМ ТИСЯЧОЛІТНІМ ЦАРСТВОМ, – РЕСТИТУЦІЇ ВСЬОГО, ВТРАЧЕНОГО В АДАМІ, ДЛЯ ВСІХ ОХОЧИХ І СЛУХНЯНИХ, З РУК ЇХНЬОГО ВІДКУПИТЕЛЯ І ЙОГО ПРОСЛАВЛЕНОЇ ЦЕРКВИ, – КОЛИ ВСІ СВАВІЛЬНІ НЕЧЕСТИВЦІ БУДУТЬ ЗНИЩЕНІ (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіляко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

РІЧНИЦЯ П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ

“Коли ж почався день П'ятдесятниці, всі вони [учні] однодушно знаходилися вкупі... Усі ж вони сповнилися Духом Святим”
(Дії апостолів 2: 1, 4).

Зараз ми відзначаємо річницю П'ятидесятниці. Слово “п'ятидесятниця” означає п'ятдесятний день. П'ятдесят днів починали рахувати від юдейського пасхального сабату, п'ятнадцятого нісан. Сім разів по сім тижнів ($7 \times 7 = 49$) вели до П'ятидесятниці, яку юдеї святкували з року в рік протягом свого розпорошення, але не розуміли глибокого значення образу.

Навряд чи треба нагадувати про велику подію дня П'ятидесятниці, яка настала після смерті нашого Господа, Його воскресіння та вознесіння. Ви, мабуть, пам'ятаєте опис, частиною якого є наш вірш. Пригадуєте, що перед тим як залишити Своїх послідовників, наш Господь повідомив їх, що починається нова епоха і що хоча Він попередньо забороняв їм іти до поган, тобто самарян, вони повинні знати, що відтепер їхнє послання не повинно мати обмежень, і “хто має вухо, хай чує” з кожного народу. Їхня місія, їхня праця мала початися з Єрусалима. Пригадайте собі далі, що наш Господь застеріг учнів, що вони недостатньо споряджені для праці нової епохи, звелівши: “Позостаньтеся в місті, аж поки зодягнетесь силою з висоти” (Лк. 24: 49). Мабуть, вони не знали, як довго їм доведеться чекати, “не було бо ще Духа на них, не був бо Ісус ще прославлений” (Ів. 7: 39), і вони не могли розуміти духовних речей, доки не отримали цього благословення. Справді, певна міра святого Духа була на апостолах протягом служіння нашого Господа, і вони могли робити чудеса, уздоровлювати недужих, виганяти демонів і т.п., але сила, під впливом якої вони діяли в

той час, не була безпосередньо від Отця, а була дана їм нашим Господом Ісусом, представниками Котрого вони були в навчанні, проповідуванні та творенні чудес. Однак Господь пообіцяв, що у властивому часі вони будуть признані Отцем, і, власне, цього часу вони мали чекати.

Вони не були грішниками, які чекають сили, покаяння, але віруючими в Господа Ісуса – прийнятими Ним і, навіть більше, посвяченими виконувати волю Отця. І хоча, з свого боку, кожний з них зробив властивий крок, вони ще не були признані Отцем – ще не отримали духа прийняття до Його сім'ї. Вони вийшли з дому Мойсея, дому слуг і приєдналися до Ісуса, Божого Сина, щоб стати членами дому синів, бо отримали згоду на таку свободу, на такий привілей (Ів. 1: 12). Тепер же вони чекали, щоб це справдилося, виконалося.

“РІЗНІ ПРОЯВИ СВЯТОГО ДУХА”

Святий Дух міг зійти на них так само тихо, як зійшов на нашого Господа Ісуса при Його хрищенні: міг мати стільки ж проявів, як у випадку Господнього народу сьогодні, коли він, приєднуючись до Господа, стає учасником його Духа і є прийнятим в Отцівську сім'ю. Однак не тільки в інтересах першої Церкви, але й в наших інтересах було, щоб Господь позначив таку велику та важливу подію чудесними зовнішніми проявами – поділеними язиками і огняним полум'ям, що осілись на головах учнів і, можливо, на інших, а також шумом сильного вітру, що наповнив місце, де вони були, викликавши своєрідні відчуття, чудеса мов та інші дари Духа. Всі ці свідчення важливого значення П'ятидесятниці приносять нам радість. Вони нагадують про значимість великих подій, початок яким покладено того дня.

Яких великих подій? Відповімо зі слів Петра, що події того дня означали: (1), що Господь, Котрий залишив їх десять днів перед тим, досяг небесних подвір'їв, представив Отцю доказ Своєї жертви і застосував частину її заслуги за Свій народ – за дім віри – за всіх, котрі повірять в Нього і приймуть Його як свого Спасителя. Ці речі були давно показані в образах Закону Мойсея: Первосвященик, забивши тельця, брав його кров в Святеє Святих і кропив нею Ублагальню, щоб досягти поєднання за своє тіло (священиків) та свій дім (дім Левія, який зображує дім віри – всіх віруючих). Як тільки кров'ю тельця було покроплено Ублагальню, Справедливість оголосила, що особливий клас, за який була застосована кров, став звільненим від гріхів. З того часу він перебуває в єдності з Богом та в гармонії з благословеннями, які Бог мав дати. Справедливість відмовилася від своєї вимоги, і божественна Милість прийняла посвячених як майбутніх членів тіла Христа – синів Бога. (2) Зіслання святого Духа означало прийняття їх в сім'ю Бога, до співспадкоємства з Господом Ісусом Христом.

Апостол Петро, пояснюючи цю річ, каже, що образно це показувало, що Христос був підвищений до Божої правиці – прийнятий на небесні подвір'я зі славою та почестями як переможець, як той, хто виконав волю Отця і кому є дана висока нагорода сісти з Отцем на Його престолі Всесвіту. Святий Дух, посланий Його вірним послідовникам, мав свідчити про все це і про їх прийняття Отцем через Нього (Об. 3: 21). Ісус “правицею Божою був... вознесений, і обітницю Духа Святого [обіцяний Святий Дух] прийняв від Отця, то й злив Він оте, що ви бачите й чуєте” (Дії 2: 33).

ЗВОРОТНИЙ ПОРЯДОК ПРОРОЦТВА ЙОІЛА

Петро пояснює далі, що злиття Духа було частковим виконанням пророцтва про “останні дні”, даного давно пророком Йоїлом. Зупинимось, щоб нагадати, що цей вираз “останні дні” здебільшого розуміють неправильно. Ті, котрі вивчають цю тему, загально забувають, що день в Господа є як тисяча років, і що весь період від створення до повного викорінення

гріха – це період семи днів – семи періодів по тисячу років кожен, що відповідає семи дням тижня. Йоїл пророкував близько 800 року до н.е., тобто перед серединою великого тижня з семи тисяч років. Отже, вираз “останні дні”, властиво кажучи, відноситься до тисячолітніх періодів, якими великий тиждень має закінчитися. По суті, благословення П'ятидесятниці прийшло на початку п'ятого з цих великих тисячолітніх днів. Проте апостол Петро не каже, що благословення П'ятидесятниці було виконанням всього, про що говорив наперед Йоїл. Це була тільки його частина. І хоча вона була найважливішою частиною, проте жодною мірою не представляла більшу частину того, про що говорив на майбутнє Йоїл. Більша частина має виконатися незабаром, уранці сьомого з цих великих днів – в Тисячолітньому поранку.

Повертаючись до пророцтва Йоїла, бачимо, що воно складається з двох окремих частин: одна стосується виключно “рабів та невольниць” Господа, а друга – “кожного тіла” (Йоїл 2: 28, 29). П'ятидесятниця свідчила про злиття Духа Господа на рабів та невольниць, і це благословення, злите в той час, належало всім зі згаданого класу впродовж Євангельського віку. Злиття Духа Господа на кожне тіло настане при запровадженні Царства дорогого Божого Сина, коли сатана буде зв'язаний і Божі сини сьятимуть, як Сонце в Царстві свого Отця заради благословення, відсвіження та реституції всіх племен землі (Мт. 13: 43; Рим. 8: 17-19; Дії 3: 21).

Викладення цього пророцтва ілюструє спосіб, яким Господь скрізь у Святому Письмі викладав Свою Правду, представляючи її в такій формі, щоб її сила та зміст були зрозумілі лише у властивому часі, і Його народ мав бути ведений Духом до її розуміння. Особливість виразу полягає в тому, що благословення Тисячолітнього віку згадуються першими, а благословення Євангельського віку – останніми, тому зворотний порядок зробив невиразним цілу справу.

Однак коли ми правильно розглянемо його, то побачимо, що цей вираз, по суті, стосується всіх, включно з Церквою. Діяльність Божої любові та милості завдяки примиряючій жертві Христа має принести злиття Духа на кожне тіло, але загальне злиття настане тільки після

певних днів, показаних в Євангельському віці. П'ятий день і шостий день – це п'ята і шоста тисяча років великого тижня. Є також сьома тисяча років, але благословення Господніх рабів та невірниць не буде після тих днів (п'ятого і шостого днів), а “за тих днів”. Вся справа є простою і зрозумілою, наскільки це можливо, коли очі нашого розуміння відкриті, щоб краще збагнути висоти, глибини, довжини і широти любові Бога, і є набагато виразнішою, ніж ми спочатку сподівалися.

ДВІ ЧАСТИНИ ПРАЦІ ДНЯ ПОЄДНАННЯ

Те саме благословення показано в образах Дня Поєднання. Цей день мав на меті досягти поєднання за гріхи “всього народу”, всього Ізраїлю, який зображував все людство, що складається зі всіх народів, відкуплених дорогоцінною кров'ю Христа, і яке свого часу увійде в стосунки угоди з Богом завдяки крові поєднання. Після загального викладення праці всього Дня Поєднання образ наводить подробиці і говорить спочатку про жертву тельця, показуючи, як ми вже бачили, що її кров була вжита у вузькому значенні – не за весь Ізраїль, не за всіх людей, котрі остаточно стануть Божим народом угоди завдяки користі від поєднання. Заслуги жертви тельця були образно застосовані за тих, котрі були священиками (тілом первосвященника), позаобразом яких є мала черідка, Царське Священство, покоління Левія, царська сім'я, представляючи “дім віри”, що розвивається перед Тисячолітнім віком. Перша частина поєднання, бачимо, була іншою і відрізнялася від пізнішого злиття Духа, яке має бути загальним – на кожне тіло.

Другу частину жертви поєднання, а саме, жертвування Господнього козла, виконував той самий священик і представляв участь вірних Господніх послідовників з Ним у цій великій праці. Це Його праця, а не наша, але Він приймає нас як членів Свого тіла і дозволяє, як таким, приймати участь з Ним в Його праці жертвування. Він дозволяє нам страждати з Ним, класти наше життя за братів, “бути мертвими з Ним”, і у всьому цьому ми “доповнюємо недостачу скорботи Христової”. Тож, насправді, весь період часу від хрищення Господа святим Духом до

кінця цього віку є днем поєднання. Важливим з усього цього було те, що виконав наш Господь Сам і що Він завершив на Голгофі. В результаті жертви ми, Його посвячені послідовники, є “обдаровані в Улюбленім” і привілейовані вмирати з Ним як члени Його тіла.

Власне для цього були злиті благословення святого Духа П'ятидесятниці на рабів на невірниць Господа впродовж Євангельського віку, щоб вони могли йти слідами свого Господа і представляти свої тіла живими жертвами, святими, прийнятими для Бога. Вважаючись членами тіла Христа і страждаючи в теперішньому часі, вони будуть прославлені, як тільки число буде повне і страждання та випробування закінчатся.

Згідно з образом, після того, як Церква буде завершена – коли останній член вибраних, вчинивши міцним своє покликання та вибрання, закінчить шлях з радістю, маючи спільність з Христом в Його смерті, – кров другої жертви поєднання буде представлена Справедливості. Все це – Христове жертвоприношення, бо самі по собі ми є ніщо, і наше становище перед Отцем полягає в тому, що ми вважаємося членами тіла Христа – Царським Священством під головуванням Царського Первосвященника. Отець прийняв спершу жертву поєднання, благословив нашого Господа і послав святий Дух Церкві. І коли друга жертва буде принесена, можемо бути певні, що решта пророцтва Йоїла матиме повне виконання – святий Дух буде злитий на кожне тіло.

ЦЕ НЕ УНІВЕРСАЛІЗМ

Як Господь злив святий Дух на віруючих, що чекали, так Господь і віруючі, прославлені з Ним в Царстві, зіллють Отцівське благословення реституції, знання про Бога і духовну допомогу на все людство. З цим цілковито погоджується вислів пророка про славний тисячолітній період часу: “Бо пізнанням Господньої слави наповнена буде земля, як море вода покриває... І більше не будуть навчати вони один одного, і брат свого брата, говорячи: Пізнайте Господа! Бо всі будуть знати Мене, від малого їхнього й аж до великого їхнього, каже Господь.” Це не означає універсальне спасіння, а універсальну

можливість здобути “дар Божий, вічне життя” на умовах слухняності. Оскільки наслідком свідомого гріха, який сьогодні накликають на себе “раби та невольниці”, є Друга Смерть, то з таким самим наслідком зіткнеться світ людства (“кожне тіло”), коли в Тисячолітті він буде благословений світлом святого Духа.

Раби та невольниці Господа потребували відсвіження та керівництва святого Духа протягом Євангельського віку, і без нього жоден з нас ніяк не міг змагатися добрим змагом віри проти світу, тіла та противника. Без нього ми не могли б збагнути духовні речі і, відповідно, не змогли б отримати благословення, дармо дані нам Богом в теперішньому часі, і не змогли б оцінити те, чого око не бачило, про що вухо не чуло і що не прийшло людині на серце – що Бог зберіг для тих, котрі Його люблять, і що відкрив нам Своім Духом (1 Кор. 2: 9, 11).

О як багато означає благословення П’ятидесятниці, дух прийняття, запечатання синівства для нас, коли ми намагаємось зробити наше покликання і вибрання міцним заради тих небесних речей, до яких Господь нас покликав – Небесного Царства і його слави, честі та безсмертя!

Але дозвольте застерегти вас від серйозної помилки, в яку потрапляють численні святі. Вони сподіваються благословень П’ятидесятниці індивідуально і групами щороку або, принаймні, кожних кілька років, і деякі з них постійно благають Господа в кожній молитві, щоб Він повторно злив на них божественну милість П’ятидесятниці – Святий Дух. Це наслідок неправильного розуміння. Святий Дух, злитий в П’ятидесятницю, призначався не тільки для першої Церкви, але й для кожного з нас, котрі є її наступниками впродовж цього віку. Це не потребує жодного повторення. Для прикладу: пригадаймо собі нашого Господа Ісуса, першого, на Котрого Отець злив святий Дух під час Його хрищення в Йордані, коли почалось Його служіння. Йому не потрібно було приходити рік у рік до Йордану, щоб отримати нові хрищення. Вони вже не були Йому потрібні. Хрищення, отримане Ним, тривало далі, – святий Дух, даний раз, не був забраний. Коли б він був забраний, це означало б Його смерть як Нового Створіння. Благословення, отримане Церквою в

П’ятидесятницю, було частиною благословення, яке зійшло на нашого Господа Ісуса, Голову.

Ціла річ була образно представлена в помазанні Аарона, образного первосвященика. Вся олія помазання була вилита на Голову, а голова Аарона зображувала нашого Господа Ісуса, Котрого Бог дав за Голову над Церквою, що є Його тіло (Еф. 1: 22, 23). Запис говорить, що Бог дав Йому Дух не в міру, а без міри, без обмежень, але цей Дух досяг тіла лише в П’ятидесятницю. Тіло не могло бути прийняте, тобто визнане, Отцем, доки не настало поєднання за наші гріхи дорогоцінною кров’ю. Лише після того, як поєднання було застосоване і прийняте, був злитий святий Дух. В образі це зображувала свята олія помазання, яка спливала з голови додолу на тіло.

ЦЕРКВА Є ОДНИМ ПОМАЗАНИМ ТІЛОМ – ХРИСТОМ

Зауважте, як на це звертає нашу увагу пророк Давид, показуючи, що олія помазання стікала додолу по бороді Аарона і по всьому його тілу аж до країв одежі. Благословення П’ятидесятниці є достатнім для всіх членів тіла Христа. Коли завдяки вірі та слухняності, виправданню та освяченню ми отримуємо членство в тілі Христа, ми входимо під те, що в образі було представлене святою олією помазання – під святий Дух. Якщо ж хтось із нас буде “відтятий”, як гілка, що не приносить плоду, це означатиме повне відокремлення від Господа та Його Духа, від помазання, яке ми отримали від Нього і яке становить завдаток, або передсмак, нашого спадку. Цей спадок ми здобудемо у воскресінні життя, обіцяному всім вірним.

Отже, наші благання не містять жодних прохань стосовно нових П’ятидесятниць, так само як ми не знайдемо таких прохань в благаннях нашого Господа та учнів. Але для нас цілком властиво молитися з апостолами, щоб святий Дух ряснів у нас щораз більше, і перебувати в згоді зі словами Господа, що Отець більш охочий дати святий Дух тим, котрі просять в Нього, ніж земні батьки готові дати добрі дари своїм дітям. Це надання святого Духа, яке нараджує Святе Письмо і яке ми цінимо, не слід

плутати з благословенням П'ятидесятниці, яке ніколи не повторилося, за винятком одного разу, коли Господь відзначив прийняття Корнилія, першого наверненого поганина, даючи урок, що відтепер не буде жодної різниці між юдеєм та поганином стосовно милостей, які виникають з божественних обітниць.

Що ж тоді ми маємо на увазі, коли говоримо про бажання більше наповнитись святим Духом, якщо не кажемо про нові дари П'ятидесятниці? Думка полягає в тому, що відтоді, як ми прийшли до єдності з Христом через посвячення нашого серця та волі і були прийняті як члени Його тіла, всі благословення Бога, представлені під час П'ятидесятниці, належать нам, але не як окремим особам, а як членам помазаного Церкви. Ми, як члени помазаного тіла (маючи божественну милість та керівництво), маємо привілей зростати в благодаті, знанні та всіх плодах Духа. На початку нашого посвячення ми підкорили милу нам власну волю, щоб прийняти Господню волю в кожній подробиці і мати Господній Дух в усіх життєвих справах.

Але одна справа хотіти, а інша – отримати. Підкорення власної волі і бажання мати волю Небесного Отця, дух, вдачу, розум, які б замешкали в нас, є миттєвою справою, але потрібні дні, місяці і роки, щоб повністю перемінитися відновленням нашого розуму (Рим. 12: 2).

Поступово Господня милість до нас, як членів помазаного тіла, дозволяє нам бачити довжину, ширину, висоту і глибину Його любові та Його характеру, і коли ми це бачимо, в наших думках і поведінці набирають сили перетворюючі впливи. Наскільки Дух Господа проникає в наше життя, настільки ми щораз більше любимо речі, які свого часу не любили і не оцінювали, і ненавидимо речі, до яких свого часу мали зовсім мало заперечень, або не мали жодних. В нас залишилося розуміння того, що добре і що зле, але наш погляд на це змінився під керівництвом та благословенням Господа настільки, наскільки ми зробили поступ від благодаті до благодаті і від знання до знання.

2HG201 (1905 p.)

СЛУЖИТИ, А НЕ ПРИЙМАТИ СЛУЖІННЯ

*“Так само й Син Людський прийшов не на те, щоб служили Йому, а щоб послужити, і душу Свою дати на викуп за багатьох”
(Матвія 20: 28).*

Учитель намагався показати Своїм слухачам різницю між Ним та іншими великими царями. Він прийшов, щоб бути Царем Ізраїлю, щоб виконати біблійне пророцтво. На відміну від земних правителів, Він прагнув дізнатися, скільки Він може дати людям, а не скільки можна взяти від людей. Він не був самолюбним, не намагався вияснити, як служити якомога менше, щоб інші служили Йому якомога більше, а навпаки, знав, що інші можуть зробити для Нього мало, а Він для них – багато. Цього самого Він сподівається від Своїх послідовників. Він та Його учні, покликані Небесним Покликом до Небесного Царства, не є покликані бути самолюбними або приймати почесні для власного самозадоволення. Вони покликані служити перш за все Божому народу. Таким є дійсне значення слова “служитель”, тобто той, котрий служить.

Важливо, щоб всі послідовники Господа Ісуса пам'ятали, що кожного з них покликано служити. Ті, котрі служать в духовних справах, котрі є особливо знані під назвою “служителі”, повинні тримати в своєму розумі, що їхнє становище зобов'язує їх служити не собі, а іншим, і що вони посвятили своє життя служінню. Наш Господь розпочав Своє служіння при посвяченні. Про Його життя до хрищення в Йордані Святе Письмо згадує дуже мало, мабуть, тому, щоб звернути більше уваги на три з половиною роки Його служіння в Правді, коли Він віддавав життя за інших – за Своїх друзів, а також за Своїх ворогів.

Те саме є з усіма Його послідовниками. Наше служіння починається під час нашого посвячення. Ми не маємо права служити в святих речах, доки не увійшли на дорогу, яку нам Господь визначив. Звичайно, ми не зобов'язані сьогодні чекати, аж нам сповниться тридцять років, і лише тоді почати своє служіння. Чим раніше ми зрозуміємо, що нам робити, тим

раніше ми можемо віддати наше життя Господу і служінню Правді та братам. Чому? Бо ми не є під Угодою Закону (Рим. 3: 19).

ТІЛЬКИ ЛЮДСЬКИЙ СИН МІГ ПОСЛУЖИТИ, ЩОБ ВІДКУПИТИ ЛЮДИНУ

Наш Господь говорить про Себе як про Людського Сина, Котрий прийшов “послужити і душу Свою дати на викуп за багатьох”. Він справді був Божим Сином – навіть тоді, коли був Людським Сином. Адам, досконала людина, був Божим сином перед гріхопадінням. Наш Господь, називаючи Себе Людським Сином, наголошував на тому, що Він знаходиться на людському рівні, а не на духовному.

Він прийшов на землю (як Він це пояснив) з особливою метою – служити. Йому би не вдалося виконати потрібну службу для людини, коли б Він був духовною істотою. Вимога полягала в тому, що Він повинен стати людиною для відкуплення людства. Він міг відкупити людину тільки ставши людиною. Він міг купити життя для досконалого Адама та людства, що втратило життя в ньому, тільки ставши досконалою людиною. “Око за око, зуб за зуб”, людське життя за людське життя – такою була вимога Божественного Закону. Адам згрішив, і його слід було відкупити, перш ніж могло прийти відновлення – фізичне, розумове та моральне – і повернення до Божої милості. Ісус прийшов, щоб уможливити це повне відновлення. Його життя було присвячене службі іншим, і Він закінчив цю велику службу Своєю смертю на хресті. Впродовж Свого перебування тут Він дав шляхетний приклад як жити тим, котрі хочуть бути Його послідовниками.

НАША СЛУЖБА НАЙПЕРШ НОВОМУ СТВОРІННЮ

Багато людей помилково розуміє Біблію і думає, що зараз є час рятувати світ. Тому вони витрачають весь свій час та енергію, щоб потішати та піднімати людство. Ці зусилля справді варті похвали, і потрібно вітати кожний добрий вчинок або кожне намагання. Але для тих, хто правильно поінформований про Божественний План, є ще інша, вища праця. Бог в теперішньому

віці не реформує світ, а займається розвитком Нового Створіння. Ця праця ще не завершена. Якщо ми хочемо займатися працею Бога, то наші вчинки повинні стосуватися передусім Нового Створіння. Ми можемо робити добре всім людям, коли маємо можливість, говорить апостол, але особливо ми повинні служити Дому Віри.

Ісус під час Свого служіння робив саме так. Хоча тоді, коли Він був у плоті, ще не було Нових Створінь, Його працею було приготувати все для Нових Створінь. Він мав зібрати тих, кому належало бути Його вірними послідовниками, а також покласти Своє життя за них і за весь світ.

Саме в такому контексті ми розглядаємо факт, що двоє Ісусових учнів дуже хотіли сидіти на престолі з Учителем в Його Царстві – один по правиці від Нього, а другий – по лівиці. Ісус не докорив за таке бажання, але звернув увагу на важкі вимоги цього і запитав, чи вони здатні їх виконати. Вони відповіли, що здатні. Принаймні, таким було їхнє бажання. Відповідь сподобалася Ісусу, як бачимо це зі слів: “Ви питимете Мою чашу і будете христитися хрищенням, що Я ним хрищуся”. Вони просили про місця в Царстві дуже близько біля Нього. Ісус сказав, що сам Він не може дати їм такі місця, бо місця даються не так, як подобається, а по справедливості, і їх роздаватиме Отець.

ЧИ МИ ЗАДОВОЛЬНЯЄМО ПОТРІБНІ ВИМОГИ?

Місце, яке ми займатимемо в Царстві, залежатиме у великій мірі від того, наскільки ми сталися служителами, слугами. Якщо ми просто вимагаємо від інших якомога більше, а самі даємо якомога менше, то наш характер не відповідатиме тому, що Господь вимагає для правління в Царстві. Насправді ми зовсім не отримаємо Царства. Він шукає особливий клас. Цей клас має складатися зі слуг, охочих та радих служити, вважаючи великим привілеєм класти своє життя в служінні братам в міру нагод та можливостей, бо служба братам – це служба Богу, Котрому вони віддалися при посвяченні і Котрому обіцяли присвятити своє життя.

R5785 (1915 p.)

ХРИСТОС УДОСКОНАЛЕНИЙ ЧЕРЕЗ СТРАЖДАННЯ

“Але через те, що берете ви участь у Христових стражданнях, то тішитесь, щоб і в з’явленні слави Його раділи ви й звеселялись” (1 Петра 4: 13).

На перший погляд, Божому народу може здатися дивним, що він повинен зазнавати особливих випробувань та труднощів, стаючись дітьми Бога і роблячи те, що добре. Природно сподіватися, що страждає той, хто грішить, а благословення отримує той, хто намагається уникати гріха. Це природний закон, і він діятиме у властивий час – протягом Тисячолітнього царювання нашого Господа. Хто робитиме зло, той отримає різки, а якщо буде в цьому наполегливий, то буде відтятий в Другій Смерті. Натомість усякий, хто робитиме добро, буде назавжди нагороджений вічним життям та благословенням.

Однак зараз так не є, бо царювання Князя Праведності ще не почалося. Ми знаходимося під царюванням князя темряви, і злочинці часто мають великий успіх, тоді як добродійці страждають. Давид каже про нечестивих: “Вилазять їм очі від жиру, бажання їхнього серця збулися” (Пс. 73: 7). Але сам він стає на боці тих, хто хоче подобатися Богу. Так само ми.

З ЯКОЮ МЕТОЮ БОГ НАС ВИПРОБОВУЄ?

Св. Павло, говорячи про Церкву Євангельського віку, каже: “Та й усі, хто хоче жити побожно у Христі Ісусі, будуть переслідувані” (2 Тим. 3: 12). Це правило не має винятку, тому розуміння цього і належні очікування повинні змусити нас стояти твердо, маючи на собі броню праведності і взуття готовності говорити Євангеліє Миру. Бог дозволяє Своему народові мати труднощі і страждати за добрі вчинки. В теперішньому часі Він кличе громаду святих. Ця громада буде Царським Священством в майбутньому, щоб благословити весь світ протягом Месіанського царювання. Тому Біблія пояснює нам, що ця громада потребує труднощів, щоб випробувати характер та показати його. Бог хоче бачити, наскільки ми вірні принципам праведності, наскільки ми готові страждати. У світі є приказка: “Кожен має свою ціну”. Так

само в Церкві деякі здатні знести дещо, а тоді відступити назад. Інші можуть витримати трохи більше, а ще інші – ще більше. Господь каже, що Він шукає таких, котрі б віддали все, щоб виявитися вірними своїй угоді з Ним. Така вірність означає відданість Богу і Його законам, які є законами праведності.

ВОГОНЬ МІЖ ВАМИ

Твердження, що ці огняні проби випробують Церкву і будуть палати між Божим народом, не обов’язково означає, що всі огняні випробування прийдуть з боку Церкви. Ці випробування є вогнем, який має виконати працю очищення між Божим народом, палаючи в його середовищі. Це – випробування, яке повинен знести кожен особисто. Це також загальне випробування, бо кожен повинен мати в ньому частку. Не тільки громада в цілому повинна мати опозицію, але й кожен особисто буде виставлений на огняні випробування. Ось чому цей вогонь палає посеред нас і буде палати до кінця.

Це випробування відрізняється від того, яке може прийти на будь-яку іншу групу людей. Пояснення різниці знаходиться в нашому вірші: “...через те, що берете ви участь у Христових стражданнях”. Коли ми знаємо, що кожен член Тіла Христа має бути випробуваний, ми раді, якщо якась частинка цього вогню торкається нас. Ми кажемо: “Я беру участь в стражданнях Христа. Я радий, що в Божому провидінні маю частку в цих випробуваннях, бо коли б я не мав в них жодної частки, тоді як би я знав, що я – один з членів Тіла?”

ПЕРВИННЕ ДЖЕРЕЛО ТРУДНОЩІВ

Отже, ми всі радіємо, знаючи, що ці огняні випробування є від Господа. Не подумайте, що Господь є причиною цих огняних випробувань, ні, це – справа противника. Але ми віддали все в руки Господа, і Він обіцяв доглядати все, що стосується нас. Тому, що би не траплялося, можемо бути певні, що Отець це передбачив, тобто дозволив, для нашого добра. Якщо ми розуміємо, що це є чимось, що Господне провидіння влаштувало для нас, то все гаразд, не дивлячись, як часто нам доводиться приходити до Престолу

Благодаті за допомогою в час потреби.

Бог відкрив нам, що Він має намір дати всьому Христу дуже велике возвеличення, велику славу, честь і безсмертя. Тому ми звертаємось поглядом у майбутнє, коли це Тіло удосконалиться, і ми матимемо частку в славі нашого Голови. Коли ця слава виявиться, ми радітимемо великою радістю! Випробування, які трапляються нам, приходять з різних джерел. В нашому контексті про них сказано як про одне випробування Церкви, але це випробування складається з різних труднощів. Коли б ці труднощі та випробування прийшли всі одразу, вони могли би бути занадто суворими для нас. Тому Господь дозволяє нам вибратись з вогню на якийсь час. “Бо знає Він створення наше, пам’ятає, що ми порох” (Пс. 103: 14).

ТОРТУРИ СЬОГОДНІ БІЛЬШ ВИШУКАНІ

Отже, Отець влаштував так, що ми кожного разу маємо короткий відпочинок, і коли приходить наступне важке випробування, воно знаходить нас міцнішими і більш готовими мати з нього користь. Деякі випробування приходять безпосередньо від противника. Здається, що труднощі, завдані Церкві, не могли прийти від нікого іншого. Згадайте диявольське відношення до нашого Господа і подумайте про Його страждання.

На нашу думку, людство в звичайних умовах ніколи не виявляло такий злісний дух, як це проявилось в стосунку до Господа. Диявол був причетний до всіх лютих переслідувань святих – відрізання язика, болісного катування тіла і кидання образливих слів.

Сьогодні ми більше, ніж в давні часи, звикли до останньої форми переслідувань святих, бо світ – пересічні люди – не дозволить на те, що творилося в Середньовіччі. Але злісні настрої присутні далі – ворожість, жовчність. Як каже апостол Яків, язик – це вогонь, як світ неправості, що запалює круг життя (Як. 3: 6). Так само в наші дні язик та перо часто використовують як зброю зла.

Мабуть, всі ми зауважили, що світу подобається говорити зле і вірити злomu, що людям подобається говорити те, чого вони не знають.

Річ у тому, що вони опановані противником, він напосідає на них. Але ми живемо в більш цивілізовані дні, ніж наші брати в минулому. На нашу думку, особа, яка робить такі злісні речі сьогодні – говорить наклепи і обмовляє Божий народ – є під свого роду злорадним впливом. Тоді приходить спокуса говорити зле у відповідь – завдавати усіякої шкоди, на яку ми здатні. Якщо ми бачимо, що в нас зростає схильність говорити лихе, ми повинні цьому протистояти, дозволяючи, щоб вогонь спопелив пристрасті нашої старої природи. Якщо ми прийнемо цей вогонь належно, він матиме на нас очищаючий вплив, роблячи нас придатними до Небесного Царства.

ВТОРИННЕ ДЖЕРЕЛО ВИПРОБУВАННЯ

Випробування приходять не тільки від противника, але й від слабостей та недосконалості інших. Та, мабуть, найважче зносити випробування, які приходять від братів. Ми знаємо, що “бог цього віку засліпив розум [невіруючих]”. Якщо трапиться, що когось, хто обіцяв бути відданим Богу і назвався іменем Христа – чи то пресвітеріанина, чи прихильника англіканської церкви, чи баптиста, чи конгрегаціоналіста, чи дослідника Біблії – охопив дух переслідування, ми тим більше знеохочуємось і маємо менше симпатій до такої особи.

Слід пам’ятати, що жодна річ не трапиться з нами, якщо її не дозволить Отець. Якщо ми не отримаємо випробувань від методистів, пресвітеріан або дослідників Біблії, ми отримаємо їх від когось іншого, щоб в нас згоріла жужелиця і зміцніли елементи характеру, які потребують розвитку. Всіх їх треба приймати терпеливо, пам’ятаючи, що вони “достачають для нас у безмірнім багатстві славу вічної ваги”. Ми повинні відвернути від них свій погляд і побачити величний задум Бога. Ми повинні збагнути, що це шлях, яким Бог обтісує і полірує нас, щоб приготувати для величного Храму Слави. І коли ми думаємо про це, то можемо сприймати огняні випробування стійко і терпеливо, розуміючи, що ми здобудемо з них благословення.

“Часто Він по тернистих стежках
Мої втомлені ноги провадить,

І хоч йду по стежках тих в сльозах,
Як приємно мені відчувати:
Що Він поруч зі мною іде –
Провідник мій, мій Бог і Спаситель,
Тільки Він мене далі веде,
Тож вдоволений я і щасливий.”

Ось так ми, як народ Бога, вчимося торжествувати. Ми можемо торжествувати у всьому, що Він зробив для нас і в нас. Природно ми найменш схильні торжествувати в клопотах та переслідуванням, але можемо торжествувати і в них. Ми можемо радіти в них – не радіти клопотами та переслідуваннями, але розуміти, що вони виробляють в нас характер, який до вподоби Богу. А Господь пильнуватиме, щоб ми отримали достатньо, але не надто багато горя.

Слово “горе” має на увазі серйозні клопоти – сукупність клопотів, які становлять поважні труднощі. Воно не означає, що ми, потрапивши в якесь лихо, швидко виберемось з нього, але означає суворі та тривалі труднощі. Часом ми не знаємо, чому на нас прийшли труднощі. Вони можуть прийти у вигляді хвороби, смерті, фінансових клопотів, упокорення нашої прихованої пихи та самолюбства, або ж це може бути поєднання труднощів. І немає різниці, якого роду ці труднощі, бо всі вони – труднощі. Але нам слід визнати, що у всіх цих труднощах Господь має над ними догляд і дозволяє їх для нашого добра.

Світ також має переслідування. Люди в бізнесі інколи переслідують один одного. Часом переслідування є на політичній ниві. Господь дає зрозуміти Церкві, що ми можемо радіти в будь-яких переслідуваннях, особливо коли ми зовсім не заслуговуємо на докір. “Коли [страждає хто з вас] як християнин, то нехай не соромиться він [не відчуває знеохочення]”, – говорить апостол (1 Петр. 4: 14-16). Він страждає, бо темрява ненавидить світло і зводить наклепи на Правду. Так було весь час від днів Ісуса.

БЛАГОСЛОВЕННЯ ВІД ПЕРЕСЛІДУВАННЯ

Чи ми можемо сказати, що нам не трапляться жодні такі труднощі? Ні, ми все доручили Господу, і нам потрібно лише схилитися з повною покірною, знаючи вірою і маючи запевнення Божого

Слова, що все допомагає нам на добре. Якими б не були труднощі, вони принесуть терпеливість, якщо ми достатньо розвинуті. Можливо, що дехто з Господнього народу вже добре розвинув терпеливість і не потребує стількох випробувань, але якщо ми бачимо в чомусь потребу, то повинні прагнути цього.

Ще раз нагадаю вам історію про одного брата, котрий, вивчивши себе уважно, прийшов до висновку, що йому найбільше не вистачає терпеливості. Тоді він щиро молився до Господа, щоб Той дав йому більше терпеливості. Чим більше він молився, тим більшими, як йому здалося, були його труднощі і, відповідно, випробування терпеливості. Врешті він зрозумів, що це і є відповідь на його молитву, бо таким чином він здобув терпеливість. І коли він почав це розуміти, то це підбадьорило його і принесло велику зміну. Він побачив, що Господь відповів на Його молитву і дав саме ті випробування, яких він потребував для розвитку в своєму характері згаданої благодаті Духа.

“Утиски приносять терпеливість, а терпеливість – досвід, а досвід – надію”. Це не означає, що ми спочатку здобуємо всю терпеливість, потім весь наш досвід, а тоді всю нашу надію. Вони розвиваються одночасно. Ми маємо відвагу і хочемо подобатися Господу, а також не соромимося бути Його дітьми. Причина, чому ми не соромимося, полягає в тому, що ми, маючи таку надію, усвідомлюємо Божу любов і в змозі сказати: “Після моїх труднощів я маю більше надії і більше терпеливості. Ці труднощі приносять наслідки у вигляді плодів Духа.” Хто уникає труднощів, які б розвинули плоди Святого Духа, той ніколи не здобуде місця в Царстві. Терпеливість можна здобути тільки через випробування. Віру можна розвинути тільки в потребі. Ми повинні готуватися до нашої майбутньої праці. Цього можна добитися тільки в труднощах, які дозволяють нам відчути недуги, скруту та випробування стогнучого створіння, для котрого ми будемо служителями та представниками, коли зійдемо на престол. Для нас уроком нинішніх труднощів є вміння протистояти злу не злом, а добром. “Не будь переможений злом, але перемагай зло добром!” (Рим. 12: 21).

“ЯК ТІ ОШУКАНЦІ, ХОЧ МИ Є ПРАВДОМОВНІ”

“Ні в чому не робимо ніякого спотикання, щоб служіння було бездоганим,.. в славі й безчесті, в ганьбі й похвалі; як ті ошуканці, хоч ми є правдомовні” (2 Коринтян 6: 3, 8, УБТ).

Якими різними є труднощі невтомного християнина: слава і безчестя, похвала і ганьба, страждання за праведність, звинувачення в ошуканстві і т.д.! Дехто має більше можливостей виступати публічно і цим привертає більше уваги. Хтось може мати ширше поле для служіння і більше нагод від інших. Але кожний вірний учень Христа так чи інакше натрапляє на труднощі, зазначені в нашому вірші і його контексті. Одні будуть говорити про нас прихильно, інші будуть лихословити. Впродовж всього Євангельського віку було так, що “усі, хто хоче жити побожно у Христі Ісусі, будуть переслідувані” (2 Тим. 3: 12). Особливо це мало справдитися в ці останні дні.

Всі Господні святі повинні мати честь між братами в Христі. Хоча ніхто не повинен шукати почестей для брата, однак треба мати достатню міру пошани до кожного, хто наважився на великий крок повного посвячення Богу – якою б немічною особою він не був по тілу. Факт, що Бог зачав когось Своїм Святим Духом, повинен викликати в нас бажання поважати того, кого Господь вшанував таким чином. Кожного святого, яким би скромним він не був, наш Господь Ісус дуже любить, тому всі діти Бога повинні дивитись, як вони трактують навіть найменшого з Його малих – своїх братів.

“Як ті ошуканці, хоч ми є правдомовні”. В багатьох випадках великого апостола Павла безчестили, але іншого разу його приймали з почестями. Про нього поширювали ганебні чутки, але також говорили добрі слова. Так званий Божий народ вважав його ошуканцем, але при цьому апостол був вірний Господу та Його народу. Його вважали юдеєм-віровідступником, бо він не вчив, що слухняність Угоді Закону дає єдину надію вічного життя. Він навчав чогось значно вищого – спасіння через віру в заслугу жертви Христа. Це вчення відсувало Закон на другий план. Ось чому його побратими юдеї звинувачували його, що він відступив від Закону

своїх батьків. Для юдея це вважалося великою ганьбою.

Як наслідок, про св. Павла скрізь поширювали погані чутки між невірними юдеями. Його затаврували як одного з найбільших ошуканців, яких світ знав. Кожен отримав засторогу: “Дивись на цього Павла; ось він! Хто його вб’є, той зробить Богу прислугу і прославить Його ім’я!” “Чому?” – міг би запитати хтось. “Бо він обманює людей, кажучи, що Ісус з Назарета – Месія. Він каже, що коли вони помруть для Закону, то стануть живими через цього чоловіка Ісуса. Він каже, що Закон, який ми маємо вже шістнадцять століть, не треба брати до уваги! Він намагається потягти людей за цим Назарянином!”

Також св. Павла звинувачували в тому, що він прагне здобути для себе послідовників. Але він був вірний Богу в кожному значенні слова. Він був вірний народу Ізраїлю, Закону і пророкам. Він був вірний Богу і Господу Ісусу Христу. Він аж ніяк не був ошуканцем; його називали ошуканцем засліплені богом цього світу. Він здавався “ошуканцем” його засліпленим юдейським братам і тим, котрі служили фальшивим богам.

ПОСТУПКИ ЗАРАДИ ІНШИХ

Щирим бажанням і намаганням апостола було “ні в чому не робити ніякого спотикання, щоб служіння було бездоганим”. Сьогодні поняття “служіння” часто вживають на означення духівництва в цілому. Про служителів, тобто проповідників церков часто говорять як про пастирство: пресвітеріанське пастирство, методистське пастирство і т.д. Але, на нашу думку, св. Павло мав на увазі щось ширше, а саме, проголошення правдивого Євангелія Христа, служіння Господу усіляким чином. Він вживав це слово в значенні “служби”. Служитель є слугою. Всі, котрі служать Господу – публічно чи приватно – є служителями і повинні намагатися жити таким справжнім, таким шляхетним життям, щоб навіть тоді, коли їх називають ошуканцями, інші могли брати з них приклад. Кожен повинен старатися жити настільки мирно, щоб світ називав це добрим, правильним життям. Живіть бездоганно. Не

давайте причини для спотикання. Думка апостола полягає в тому, щоб ми не давали нікому підстав спокуситися нами.

Коли б між юдеями хтось їв свинину, це було би спокусою. На нього дивилися б зверхньо і вважали мало побожним. В наші дні споживання свинини засуджує небагато людей. А от неспроможність святкувати неділю як сабат буде вважатися ламанням Божественного наказу. Звичайно, ми могли б, наскільки це стосується нашого сумління, виконувати в цей час ту чи іншу роботу, але служіння (служба) Правді, коли б ми так робили, могло б отримати докір. Багато хто дуже сумлінний в дотриманні неділі як сабату, тому ми повинні, як радить апостол, бути, як Божі діти, надзвичайно уважні в своїй

поведінці, щоб у своїй вірності не потрапити в крайність там, де це можливо. Сумніви чийогось сумління не можна легковажити.

В деяких частинах світу існує звичай знімати взуття перед входом в будинок. Коли б нам довелося знайтися в такій околиці, ми повинні підпорядкуватися загальному звичаю. Ми завжди повинні охоче пристосовуватися до звичаїв тих, хто поруч, якщо це не порушує наше сумління. Пристосовуючись до їхньої поведінки, ми не принесемо спокуси і навіть збільшимо наш вплив в доброму напрямку. Якщо ж ми цього не зробимо, це свідчитиме про брак любові та вміння думати і тим чи іншим чином завдасть шкоди Господній Справі.

R5773 (1915 p.)

РОЗДУМИ ПОСЕРЕД НОЧІ

“Насичується, ніби лоєм і товщем, душа моя, а уста мої хвалять губами співними. Як згадаю Тебе на постелі своїй, розмішляю про Тебе в сторожах нічних.” (Псалом 63: 6, 7).

Коли пророк Давид казав, що його душа насичується лоєм та товщем, то, мабуть, мав на думці надмір Божої милості та благословення, які спливали на нього. Він одержав велику частку, розкішну частку, тому цинив Божу доброту, Божу милість – що Бог взяв його як пастуха від отари, дав привілей пробувати в Його службі і остаточно привів на престол як царя Ізраїлю. За все це він був дуже вдячний Господу і цинив всі Божі благословення. Тому, зрозуміло, його уста мали воздавати хвалу, наповнюватись радістю і говорити про Господню люблячу доброту. Ми знаходимо в Псалмах Давида багато чудових виразів, якими він складає велику подяку Всемогутньому і прославляє Його. Також він розповідає про велич Бога, про Його дивовижну силу та могутність, і називає небеса ділом Його рук.

Пророк вживає свій язик, щоб славити Господа. Коли згадаємо, що в його часи можливості для навчання були обмежені, і він навчався мало, то розуміємо, що він зумів зробити добрий вжиток з того, чого набув. Плоди його праці продовжували благословити світ впродовж усіх століть. Давид каже, що він часто співав і славив Бога

посеред ночі: “Як згадаю Тебе на постелі своїй, розмішляю про Тебе в сторожах нічних”. В древні часи люди більше залежали від Місяця та зір, які давали світло вночі, не маючи того всього, що використовується нині для освітлення: гасу, світильного газу, електрики і т.д. В той час м-р Рокфелер ще не народився, і сучасні винаходи людям навіть не снилися. Люди залежали від штучного освітлення оливковою олією, а її не було багато, отож люди йшли спати рано. Так і цар Давид роздумував про Всемогутнього на своїй постелі, звертався думками до Бога. В нього не було безглузвих думок, і він не намірявся робити щось нерозумне. Пам’ятаючи про це, нас не дивує, що його розум заповнювали чисті думки.

ШЛЯХЕТНА ТЕМА ДЛЯ РОЗДУМІВ

Хто має час для роздумів, той отримає велике благословення, якщо думками звертатиметься до Всевишнього, визнаючи Його доброту, намагаючись славити Бога за Його розмаїті милості і думаючи про Бога в нічні сторожі. Що стосується самого вірша, то в нас немає причини вважати його пророчим, однак він говорить про кожного, хто намагається бути в єдності з Богом.

Мільйони людей у світі ніколи не чули про чудовий Божий план. Тому наші уста потрібно задіяти, щоб славити Бога. Ми повинні постійно

згадувати Господа в хвилини відпочинку – чи то на постелі, чи в іншому місці. Ми повинні розвивати в собі звичку думати про Нього. Гадаємо, що зовсім мало людей думає про Господа, і якщо вони цього не роблять, то завдають собі шкоди.

Величні і святі Закони Бога знаходять в Ньому своє відображення. Ми повинні думати про Бога як про уособлення всього, що справедливе і повне любові та доброти і мудрості в характері та принципах. Це повинно спонукувати нас бути схожими на Нього. Чим більше ми цінимо благородний характер, тим більше прагнемо його наслідувати. Чим більше ми бачимо могутні

Божі діла в природі та Його милість до нас, тим більше наші серця та уста будуть славити Його. Якщо цей уривок супроводжує пророча думка, то це означає, що впродовж усіх темних століть, впродовж нічної пори цього Віку вірний Божий народ прославляв Його. Весь вірний народ звеличував Його і робив це радісними устами. Хто цього не робить, той не належить до згаданого класу. Ми повинні прославляти нашого Бога. Ми повинні щораз більше думати про Його Святу волю та Його дороги і про те, щоб підкоритися їм. Ось так ми стаємося щораз більше схожими на нашого Отця, що на небі.

R5785 (1915 p.)

КОРИСНА І НЕКОРИСНА СЛУЖБА

“І коли я роздам усі маєтки свої,.. та любові не маю, то пожитку не матиму жодного”
(1 Коринтян 13: 3).

Апостол веде розмову про дари Святого Духа. В 12-у розділі він показав, що в першій Церкві Господь дав один або кілька чудесних дарів кожному, хто прийняв Євангельське Послання і став послідовником Христа. Ці дари мали подвійну ціль: особисту користь і як свідоцтво для сторонніх. Євангельське Послання було чимось новим, тому потрібні були ефективні і переконливі засоби, щоб започаткувати Церкву. Звернувши увагу на ці різні дари і давши зрозуміти, що дар публічного мовлення, ораторства є найціннішим, св. Павло каже: “А я вам покажу путь іще кращу”. Далі він запевняє, що плоди Духа є набагато важливіші і що Любов є найціннішим плодом, без якого всі дари, всякий запал були би безкорисними.

Сьогодні деякі християни дуже скаржаться, що Церква наших днів не має тих дарів, якими володіла рання Церква. Вони переконані, що відсутність цих дарів Духа в даний час свідчить про нестачу віри та вірності між Божим народом. Але вони, здається, не зауважили, що апостол Павло свого часу запевнив Церкву, що ці дари проминуть. Послухаймо його: “Ніколи любов не перестане! Хоч пророцтва й існують, та припиняться, хоч мови існують, замовкнуть, хоч існує знання [чудесне знання та здатність розуміти], та скасується... А тепер залишаються

віра, надія, любов, оці три. А найбільша між ними любов” (Вірші 8, 13). Бачимо, що ці чудесні дари проминули поступово. Їх могли передати тільки апостоли, тому після смерті апостолів і тих, кому апостоли передали ці дари покладенням рук, вже ніхто не міг їх отримати. Але володіння одним або більшою кількістю дарів не означало прийняття до Небесного Царства. В той час хтось міг мати навіть кілька чудесних дарів, але міг бути відкинутим.

До якої міри християнин виховує віру, надію та любов, до такої міри він виховує в собі те, що вічне. Серед цих трьох любов стоїть на першому місці. В певному істотному значенні віра припиниться, бо коли замість віри вдасться побачити на власні очі, вже не потрібно буде проявляти її так, як зараз. В певному істотному значенні надія припиниться, бо коли настане досконале, коли на зміну надії прийде повне виконання, то вже не буде потреби в надії так, як зараз. Св. Павло говорить: “Бо хто що бачить, чому б того й надіявся?” Ми завжди будемо надіятися в тому значенні, що завжди будемо мати славні надії; будемо мати віру в тому значенні, що ніколи не втратимо довір'я до Господа (до Його доброти та вірності) і один до одного; але віра і надія вже не будуть потрібні в тому значенні, як тепер. Однак любов ніколи не перестане в жодному значенні та в жодній мірі, але буде зростати і поглиблюватися. “Ніколи любов не перестане!” Це прикмета самого Бога, і кожна досконала

істота буде втіленням цієї славної прикмети. Той, хто матиме Божественну природу, буде мати її в найповнішій мірі, найвищому ступені.

У вірші, який ми розглядаємо, апостол говорить, власне, про різницю між дарами та плодами Духа. Хіба ж можна роздати всі маєтки свої, щоб нагодувати вбогих, не з любові? На це відповімо, що до цього можуть бути також менш шляхетні мотиви, як дає зрозуміти апостол. Але якщо в цьому немає любові, то воно нічого не дасть. Чим більше в цьому любові, тим більше з цього користі. Чим менше любові, тим менше користі. Віримо, що більшість тих, котрі дають убогим, мають трохи любові. Віримо, що більшість добродійності сьогодні є з любові. Наскільки благодійний вчинок мотивований любов'ю, настільки він принесе благословення. Скільки в ньому самолюбства та пошуків слави, настільки він позбавлений благословення. Це правда в стосунку до Церкви і до світу.

Віддати маєток, щоб нагодувати бідних, можна з міркувань популярності або самолюбних намірів. Фарисеї робили справжню виставу зі своєї святості, але за їхніми вчинками не було любові. Наш Господь сказав, що вони вже отримали свою нагороду – похвалу від людей. Якщо б політик, добиваючись високого становища,

віддав свій маєток, щоб нагодувати вбогих, і ці вбогі потім проголосували за нього, то він отримав би свою нагороду. Для чого йому дві нагороди? Він отримав голоси, і такою була мета його витрат. Але нагорода, яку дає Господь, є тепер і в майбутньому.

Що ж до особистих благодійних внесків, то існують громадські ініціативи, які у великій мірі роблять непотрібними і навіть нерозсудливими приватні внески. Але є ще інший спосіб нагодувати бідних, ще важливіший. Ми можемо нагодувати духовно голодних і можемо посприяти одягом духовно нагим. Отже, можна видати гроші і віддати майно, щоб нагодувати бідних найкращим зі всіх способів, хоча не треба нехтувати тим, щоб нагодувати і одягнути тіло, коли це потрібно. Навіть якщо духовно нагодувати і одягти, то це не буде прийнятним для Господа, якщо ми це не зробимо зі щирої любові до Нього, до тих, котрі Його, і до всіх людей. Наскільки християнин дає на Господню Справу заради показності або з наміром щось здобути з цього, чи ще з інших мотивів, окрім любові до Господа, настільки він не отримає жодної нагороди. Тільки зроблене з любові буде нагороджене на небесах і принесе користь для розвитку характеру для Царства.

R5786 (1915 p.)

“БОГ ЯВИВСЯ В ТІЛІ”

“Велика се тайна благочестя: Бог явився в тілі, оправдавсь у Дусі, показався ангелам”
(1 Тимофія 3: 16, Кул.).

Бог, велика Першопричина, Джерело Життя, має уподобання в тому, щоб виявляти Себе в різних створіннях. Всі Його розумні створіння, котрих Він вважає синами, мають Його подобу. Логос, початок Божого створіння, був створений на Його подобу. Він не просто був духовною Істотою, а духовною Істотою, схожою характером на Свого Отця, Творця.

Коли Логос став діяльним зряддям Отця в творенні різних рангів істот – ангелів, херувимів, серафимів – всі вони були створені на образ Отця. Ангельські сини Бога співали разом і вигукували радісно, коли бачили інші створіння. Коли прийшов час творити ще інший ранг істот,

якого ніколи не існувало, – людські істоти, Бог здійснив Свій задум створити людину на Свій образ і подобу через Логоса. І Бог сказав, що Він вельми задоволений людиною.

Опис першої людини поданий у восьмому Псалмі: “Ти зробив його трохи меншим проти ангелів, та увінчав зате славою і честю. Поставив його господарем над ділами рук твоїх, усе положив еси під ноги його; овець і волів усіх і також польового звіра, птаство піднебесне і риби морські” (Кул.). Адам був паном, царем цього всього. Він мав щось, чого не мали ангели, бо ніхто з них не був поставлений над чимось. Бог Сам є Правителем над усім, і Адам та Логос були єдиними істотами, які в певному значенні були поставлені над чимось.

Коли Бог створив людину, Він зробив її в

цьому схожою не Себе – дав їй панування. Коли були створені ангели, вони були явленням Бога в істотах різних рангів – херувимах, серафимах та нижчих рангах ангелів. Коли дійшло до людини, її також було створено на образ Бога. Бог явився в тілі. Але ми не можемо сказати, що Бог явлений в тілі зараз. Первісна подоба Бога знищена гріхом. Панування гріха та смерті у великій мірі стерло прояви Божого образу. Святе Письмо виразно показує, що ми втратили образ і подобу Творця.

Адам був названий сином Бога, бо він перебував в стосунках угоди з Богом. Але коли він став грішним, то втратив цю єдність. Жоден юдей не був сином Бога. Авраама названо приятелем Бога. Хоча Бог схвально відносився до Авраама, Ісака, Якова, пророків та інших в Ізраїлі, даючи зрозуміти, що їм належать великі благословення, їх не можна було вважати синами. По суті, Бог, звертаючись до Авраама, сказав: “Мій друже, Я покажу тобі Мою угоду. Вона полягає в тому, що “в насінні твоїм усі народи землі благословлені будуть”.

БОГ, ЯВЛЕНИЙ В ДОСКОНАЛІЙ ЛЮДСЬКІЙ ПРИРОДІ

Усі повинні чекати на прихід великого позаобразного Насіння Авраама. Ми маємо запис про прихід Того, Хто мав бути Визволителем, позаобразним Насінням Авраама. Розповівши про Логоса – про те, як Він стався тілом і мешкав між нами, – св. Іван каже, що Ісус мав славу Єдинородного в Отця, повного благодаті, повного правди. Цього разу Бог явився у тілі особливим чином.

Коли звірі бачили Адама, вони бачили найкраще представлення Бога з усіх можливих для них. Неможливо було створити у тілі щось, що більше було б схоже на Бога. І коли настав час для Бога послати Свого Сина у світ, Він дав Йому великий привілей бути відкупителем людини. Коли Син стався тілом, то всі, котрі бачили Його, бачили славу Єдинородного в Отця. Дивлячись на Нього, вони бачили Отця в найбільш повному значенні, в якому було можливо для них бачити

Його. Бог сказав до Мойсея: “Бо людина не може побачити Мене і жити”. Савло з Тарсу тільки на мить побачив славу Ісуса, але ця слава було такою великою, що коли б він глянув пильно, то не зміг би жити. Ісус був образом істоти Отця. Ісус далі є образом істоти Отця. І якщо ніхто не може бачити Бога і жити, то ніхто не може бачити Ісуса і жити.

БОГ, ЯВЛЕНИЙ В КНЯЗЯХ

Але Бог подбав, що в той час, коли Христове Царство буде встановлене між людьми, будуть земні представники, через котрих Месія керуватиме людством та підніматиме його під час тисячі років. Бог вже приготував такий клас, і він готовий до праці. Це Авраам, Ісак, Яків та інші Стародавні Гідні. Вони гідні отримати миттєву переміну до людської досконалості. Але вони не матимуть жодної переміни природи у воскресінні, бо вони не були зачаті Духом. До П'ятидесятниці не було нікого зачатого Духом, окрім нашого Господа (в Йордані). “Не було бо ще Духа на них, не був бо Ісус ще прославлений”. Отже ці Стародавні Гідні отримали тільки свідоцтво, що вони догодили Богу. Задля своєї вірності Богу та принципам праведності деякі з цих Стародавніх Гідних “камінням побиті бували, допитувані, перепилювані, умирали, зарубані мечем, тинялися в овечих та козячих шкурах, збідовані, засумовані, витерпілі. Ті, що світ не вартий був їх...” (Євр. 11: 37-40).

Хоча вони отримали від Бога Обітницю, однак не прийняли обіцяного. Наприклад, Бог обіцяв Аврааму: “Всю цю землю, яку бачиш, Я її дам навіки тобі”. Авраам мусів отримати воскресіння, щоб Боже Слово справдилося. Він повинен здобути цю землю. Але Аврааму нічого не сказано про славу, честь та безсмертя – що він може стати учасником Божественної природи і співспадкоємцем з Ісусом (Див. Дії 7: 5; Євр. 11: 17-19). Зміна природи почалася від Ісуса. Христос приніс людям не тільки знання про життя та безсмертя, але й розповів про привілей здобути це життя з Ним: “Таке велике спасіння... проповідувалося спочатку від Господа, ствердилося нам

через тих, хто почув” (Євр. 2: 3). Але Стародавні Гідні мали віру, щоб вірити Богу, довіряти Його Обітниці і чекати на її виконання. Їх в загальному повідомлено, що Бог забере прокляття. Через Авраамове Насіння славним чином мало прийти Боже благословення: “В тобі і в насінні твоїм усі народи землі благословлені будуть”. Отже, св. Павло говорить, що вони не отримали обіцяного, “бо Бог передбачив щось краще про нас [Євангельську Церкву], щоб вони не без нас досконалість одержали” (Євр. 11: 40).

Стародавні Гідні не можуть отримати своє благословення, доки ми не отримаємо своє. Наречена має бути прославлена перед тим, як будь-який вірний з минулого може прийти і отримати своє благословення. Тоді Царство буде встановлене. Авраам, Ісак, Яків та всі інші Гідні стануть першими дітьми Христа. Замість бути батьками, вони будуть дітьми, і Він поставить їх князями, правителями по всій землі (Пс. 45: 16). Воскреснувши як досконалі люди, вони будуть досконалим образом Бога. В кожному з цих Стародавніх Гідних Бог явиться в тілі. Вони будуть в той час князями і керуватимуть землею під владою Христового Царства.

Ісус підтвердив цю думку, коли сказав: “Побачите ви Авраама, та Ісака та Якова, та пророків усіх в Царстві Божім” (Лк. 13: 28). Про Себе Він говорив: “Ще недовго, і вже світ Мене не побачить” (Ів. 14: 19). Якщо ми не здобудемо переміну до духовного стану силою нашого воскресіння, то не зможемо побачити Його, як не зможуть ті, що залишаться на людському рівні. “Перше воскреснуть умерлі в Христі” (1 Сол. 4: 16, 17), а ті “що живуть й zostались”, при Його явленні стануть схожі на Нього, “раптом, як оком змигнути”. В мить нашої переміни ми побачимо не тільки нашого Господа, але й усіх святих ангелів і всіх інших на духовному рівні, котрі тепер невидимі для нас. Вони можуть бачити людей, але люди їх бачити не можуть.

Отже, Бог явився в тілі, перше, у випадку Адама; друге, у випадку Ісуса; і третє, Він явиться у тілі в тих Стародавніх Гідних, котрі заслужать на краще, ніж решта світу, воскресіння.

КРАСА СВЯТОСТІ НАШОГО ГОСПОДА

Коли воїни, насміхаючись умістили на голові нашого Господа корону з терня, нарядили Його в пурпурний одяг і ввели в суддівську залу, Пилат, глянувши на Нього з захопленням, вигукнув: “Оце Чоловік!”, тобто “Оце вигляд!” (Strong’s Concordance). “Я поганин і не є з вашого роду. Але ви привели до мене для винесення вироку найбільш славного юдея на землі!” Ніхто не може мати справді чудового характеру без внутрішньої краси, яка б знаходила відбиток на обличчі. Якщо людина має злобний характер, то це не може не відбитися на її рисах. Якщо в неї любляча вдача, то це виявлятиме лице. Що ж, в такому випадку, ми думаємо про нашого Господа? Його лице, мабуть, мало дивовижну красу! Не дивно, що люди юрмилися, щоб побачити Його задля Його доброзичливої мови і дивовижної краси – образу Бога!

Псалмист запитував: “То що таке чоловік, щоб ти дбав про нього, (і син людський, про якого Ти згадуєш [дбаєш] (Ог.))? Бо хоч ти зробив його трохи меншим проти ангелів, то увінчав зате славою і честю” (Пс. 8: 4, 5, Кул.). Але людина потрапила в гріх, відчуження, темряву. Сатанинський вплив несе з собою гріх і довів людину до того, що вона втратила образ свого Творця. Великий задум Бога – повернути людину з гріха та недосконалості. Він здвигне всіх, котрі захочуть бути праведними.

“Але бачимо Ісуса, мало чим уменшеним від Ангелів, що за [задля] перетерплення смерті Він увінчаний честю й величністю [досконалістю людської природи], щоб за благодаттю [милістю] Божою смерть скуштувати за всіх” (Євр. 2: 9). Бачимо широку основу Божого Плану, закладену викупною працею на Голгофі. Знаємо, що ціною відкуплення людини мало бути життя Відкупителя. “Смерть бо через людину, і через Людину воскресіння мертвих. Бо так, як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть, кожен у своєму порядку: первісток Христос [Помазаник, Месія], потім ті, що Христові, під час Його приходу [гр. під час Його присутності]” (1 Кор. 15: 21-23). Ісус

говорить: “Блаженний і святий, хто має частку в першому воскресінні!” Вони будуть царями і священниками Бога і Христа і будуть царювати з Ним тисячу років.

Бачимо, що слова “Бог явився в тілі” були виразно продемонстровані в Людині Ісусі Христі (в її досконалості). Але Бог особливим чином і більше всього явився в тілі Ісуса, коли Той представ перед Іваном в Йордані – коли Він досяг віку тридцяти років і віддав Себе жертвним чином. “Ось іду, в звої книжки про Мене написано, щоб волю чинити Твою, Боже!” Ісус представив Себе без плями, згідно з волею Бога. Божественне признание виявилось у вигляді голубки, що спустилася на Нього. Це не означає, що Святий Дух схожий на голубку, але Бог дав зовнішній прояв, щоб Іван мав якийсь доказ, що це Месія, і міг сказати: “Бачив я Духа, що сховався, як голуб, із неба, та зоставався на Ньому”.

Від хрищення Бог мешкав в Ньому особливим чином. Апостол Іван каже про Церкву, що Бог в нас пробуває, а ми пробуваємо в Бозі (1 Ів. 4: 16). Отець мешкав в Ісусі і робив Його здатним представляти Божественний План. Наш Господь сказав: “На Мені Дух Господній, бо Мене Він помазав, щоб Добру Новину звіщати вбогим, (зціляти розбитих серцем (Кул.)). Послав Він Мене проповідувати полоненим визволення, а незрячим прозріння, відпустити на волю помучених, щоб проповідувати рік Господнього змилювання” (Лк. 4: 16-21).

СПОКУСИ НАШОГО ГОСПОДА В ПУСТИНІ

Відколи Ісус отримав Святий Дух, читаємо, що Йому стали відомими небесні речі. Як говорить апостол, “людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа... і вона зрозуміти їх не може, бо вони розуміються тільки духовно”. Коли Ісус отримав зачаття Святим Духом, Він отримав духовне бачення. Тож Він пішов, щоб вивчити образи Старого Заповіту, які стосувалися Його. Він зрозумів, що змії в пустині представляв Його самого. Коли Він це побачив,

то, пригадаймо собі, що Він був у пустині. Все Святе Письмо знаходилося в Його розумі. З дитинства Він мав звичку відвідувати синагогу, а оскільки Його розум був досконалий, то Святе Письмо було в ньому закарбоване. Він міг вільно його цитувати. Коли сатана говорив уривки зі Святого Письма, то Ісус розумів їх.

В кінці сорока днів, коли Ісус ослаб від посту, настала найбільш сприятлива пора для противника спокушати Його. Коли він представив Йому думку про весь сором та безчестя, пов’язані з Його жертвною смертю, це могло залякати серце будь-кого. У мить, коли Він збагнув, що Його вважатимуть богохульником, ворогом Бога, сатана вирішив цим скористатися. І Отець дозволив спокусу – дозволив, щоб противник спокушував Його в цей особливий час.

Тоді сатана промовив до розуму нашого Господа: “Я знаю тебе дуже добре. Ми знайомі віддавна, і я знаю про місію, з якою ти прийшов. Ти, мабуть, не усвідомлюєш усієї сили, яка зійшла на тебе, коли ти христився. Я бачив, як Божа сила зійшла на тебе. Тобі достатньо наказати цим каменям, і вони перетворяться на хліб. Я знаю, що ти можеш зробити великі речі, і я б хотів приєднатися до тебе. Але, передусім, ти повинен щось поїсти”.

Ісус знав сатану. Він знав, що сатана був Люцифером, котрий збунтувався проти Божественного Правління і був ув’язнений на цій планеті. Коли сатана з’явився Ісусові, то, можемо бути певні, намагався виглядати ангелом світла і показати, що він хоче бути на боці Бога і зараз хоче співпрацювати з Богом. Але Ісус знав, що сила, дана Йому, не була для підтримання Його власного життя, тому Він не піддався спокусі.

Далі сатана забрав Його на високу гору – в дусі їхнього розуму – і показав, що він, сатана, є “князем цього світу” і всіх його царств. Він сказав: “Бачиш, я маю силу допомогти тобі. Хіба ти можеш відмовитися від такої допомоги? Я тебе розумію. Ти спасеш людство і виволоши всіх від смерті. Але замість того, щоб страждати, як це каже Божий План, ми можемо співпрацювати, і тобі не доведеться терпіти.

Але спочатку ти мусиш визнати мене. З цього все і починалося. Я хотів показати, яке царство я міг би встановити. Я сказав: “Зійду я на небо, повище зір Божих поставлю престола свого, і сяду я на горі збору богів, на кінцях північних, підіймуся понад гори хмар, уподібнюсь Всевишньому!” Я буду мати власну імперію. Тому раджу тобі приєднатися і бути зі мною. Я дам тобі всю славу, яку ти попросиш. Я маю намір бути князем цього світу. Чи ти не бачиш, що все знаходиться в моїх руках?”

Але в цих спокусах Ісус переміг. Перемога була настільки повною, що сатана вирішив, що більше немає сенсу спокушати Його знову! Він зрозумів, що коли йому не вдалося похитнути Ісуса, коли Той був на межі голодування, то більше не варто цього робити. Тому він вже ніколи не повторив спроби, наскільки про це написано.

ТЕОРІЯ ВТІЛЕННЯ НЕ Є БІБЛІЙНОЮ

Після того Ісус ходив скрізь, роблячи добро, зціляючи хворих, проповідуючи людям, і все було в досконалій згоді з волею Отця. Коли б це Отець був втілений у плотське тіло, то навряд чи Він зміг би виконати Свою волю більш досконало. Але Ісус не був втілений. Втілення нашого Господа є лише теорією, вигаданою в середньовіччі. Він упокорився, щоб стати людиною, “Він упокорив Себе, будучи слухняний аж до смерті, і то смерті хресної... Тому й Бог повищив Його, та дав Йому Ім’я, що вище над кожне ім’я, щоб перед Ісусовим Ім’ям вклонялося [на небі та на землі] кожне коліно... і щоб кожен язик визнавав: Ісус Христос – то Господь, на славу Бога Отця!” (Фил. 2: 8-11).

R5785 (1915 p.)

ПРОСТА ЇЖА ДЛЯ ЯСНОГО РОЗУМУ

ДАНИЇЛА 1: 1-21

ПОЛОНЕНІ ЮДЕЇ – ВАВИЛОНСЬКИЙ ДВІР – ЦАРСЬКІ ЛАСОЦІ – ДАНИЇЛ ТА ЙОГО НЕРОЗЛУЧНІ ДРУЗИ – ВІРНІСТЬ ПРИНЦИПУ ТА КОРИСТЬ З ЦЬОГО – ВІЧНІ ПРИНЦИПИ – САМОКОНТРОЛЬ ПРИНОСИТЬ БЛАГОСЛОВЕННЯ

“Пильнуйте, стійте у вірі, будьте мужні, будьте міцні” (1 Коринтян 16: 13).

Які ми раді, що тема стриманості в їжі та питті знаходить такий відгук у цілому світі! Не будемо сперечатись зі словами деяких осіб, котрі кажуть, що вони достатньо сильні, щоб вживати спиртне з розумом, без шкоди і для власної користі. У випадку декого це може і правда, але всі погодяться, що таких є мало, і переважна більшість не здатна себе достатньо контролювати, щоб поводитись розумно. Для більшості, напевно, було би краще постановити раз і назавжди, що вони ніколи не вживатимуть міцних напоїв, хіба що це порадить їм лікар у випадку крайньої необхідності.

Коли ми думаємо про життєві клопоти, про злочини, про головний біль, про розбиті серця, і про те, що сліди цього ведуть до алкоголю, нас дивує, що навіть найрозумніші і найврівноваженіші

з-посеред людей не хочуть звужувати межі своєї свободи в інтересах ближніх. Але настрої обмежити вживання спиртного і навіть повністю відмовитись від нього набирають сили, і наш народ є в цьому напрямку відверто попереду. Проте не треба обманювати себе і думати, що світ відмовився від алкоголю. Тому зрозуміло, що радикальних, тривалих наслідків не вдасться досягти, доки Царство Месії не візьме повну владу в земних справах. Можемо бути певні, що відтоді ніщо не матиме права чинити лихе або робити шкоду в усьому святому Божому Царстві (Іс. 11: 9).

Добрі новини, що росіяни відмовилися від водки у війську та в державі, останнім часом змінилися новинами, що народ, покинувши звичний алкоголь – водку – перейшов на домашній самогон, і п’янство процвітає як і раніше. На зміну повідомленням, що в арміях Франції та

Англії відмовилися від вживання спиртного і що в цих країнах починає зростати дух нетерпимості до алкогольних напоїв, прийшли жажливі новини – що в цих арміях визнано за доцільне підбадьорювати солдатів спиртними напоями перед наказом про відкритий наступ на окопи противника, коли половина нападаючих, а то і всі, будуть поранені або вбиті. Нервово напруження, що супроводжує такий наступ, вимагає, щоб людям, збуджених до краю, притупити відчуття і щоб вони йшли вперед без вагань.

Яка жахлива річ – ця війна! Як огидно, що людей доводять до напівп'яного стану, перш ніж дати наказ іти на смерть! Яке абсурдне твердження, що ці воюючі царства є царствами Христа, і що весь світ є християнством – Христовим Царством! Які ми щасливі, знаючи, що Царство дорогого Божого Сина є зовсім відмінним від них і незабаром буде запроваджене! Яким обґрунтованим здається Біблійне твердження, що встановлення Божого Царства під усіма небесами має супроводжуватися великим Часом Горя, яке вже починається і яке, як свідчить Біблія, закінчиться анархією та повним знищенням існуючого суспільного ладу! Слава Богу, що новий лад скоро займе його місце. Він символічно названий новими небесами та новою землею, в яких мешкає праведність – де війни припиняться до країв землі (Пс. 46; 2 Петр. 3: 13).

ПРОСТА ЇЖА – НЕ ЦАРСЬКІ ЛАСОЩІ

Той, хто звик думати про людей, які жили три тисячі років тому, як про мавп, може взяти для себе урок з нинішньої лекції. Вона не тільки показує великі розумові здібності деяких молодих осіб, забраних у полон з Ізраїльської землі у Вавилон, але й мудрість вавилонського царя. Той факт, що цар Навуходоносор вибрав молодих людей з числа в'язнів для особливого навчання у вавилонських школах як майбутніх радників царя та мудреців, показує нам широту мислення, якою володіє мало хто з сучасних монархів. Чи міг би англійський король Георг прийняли молодих в'язнів з Німеччини і зробити їх радниками? Чи міг би кайзер прийняти

молодих бретонців і подбати про їхнє майбутнє? Чи міг би хтось з народів світу сьогодні показати стільки широти мислення, скільки Навуходоносор 2500 років тому?

Але це ще не все. Молодим полоненим юдеям, після того, як були визначені їхні здібності, дано можливість використовувати свої таланти для користі народу, який їх прийняв. Даниїл став Прем'єр Міністром Вавилону, а інші юдейські в'язні досягли рангу правителів різних провінцій Вавилонської імперії. Безперечно, це свідчило не тільки про найвищі заслуги деяких юдеїв, але й про вміння оцінити їх і відсутність обмеженості і заздрості, яка б заважала інтересам імперії.

Нинішня лекція веде нас до часу, коли чотирьох полонених євреїв вибрали з-посеред інших і віддали до спеціальної школи Навуходоносора. Такий крок передбачав не тільки їхнє навчання, але й вільне трактування заради доброго самопочуття. Вони отримували частку з царського столу, тобто їли те, що готувалося для царської сім'ї і, правдоподібно, вважалося обов'язковим для розвитку найвищого інтелекту та вміння.

Даниїл та його три товариші повелися розумно. Під Господнім благословенням покора, доброта та шляхетність характеру Даниїла, які виникали зі знання справжнього Бога, вірного виховання побожними батьками та знання Божественного Закону і обітниць, одразу принесли йому прихильність головного євнуха. Ось так був приготований шлях до прихильного сприйняття того, що чотири молоді євреї віддаватимуть перевагу простій їжі, а не ласощам та винам, які подавали до царського столу.

Головний євнух вагався, чи йому пристати на їхнє прохання, переконаний, що це погано відіб'ється на їхній зовнішності і, в свою чергу, кине тінь на нього, викличе непотрібні розмови та принесе незадоволення царя і, можливо, навіть покарання. У відповідь Даниїл та його товариші попросили дозволу спробувати протягом десяти днів, і якщо до того часу вони схуднуть або виглядатимуть гірше від інших, то їхнє прохання змінити харчування буде

відхилене. В іншому випадку, їм далі буде дозволено вживати просту їжу.

Вони просили дозволити їм їсти тільки бобові. Фактично це означало, що вони будуть їсти квасолю, горох і т.п., але припускаємо, що слово, вжите тут, загально означає овочі. Світ починає розуміти, що такі овочі, як квасоля та горох, містять поживні речовини, що переважно знаходяться в м'ясних продуктах. Сьогодні все частіше люди відмовляються від м'яса або обмежують його споживання, замінюючи його різними кашами та бобовими. Мабуть, в багатьох випадках це приносить користь. Однак не треба думати, що Біблія забороняє вживати м'ясо. Християнам залишено самим вирішувати і робити висновок, яка їжа найбільш поживна для їхнього тіла, і тоді використовувати це найкраще в Господній службі. Про те, що м'ясом не треба нехтувати, ані вважати його грішним, виразно свідчить факт, що наш Господь та апостоли їли м'ясо ягняти, риби і т.д.

ВІРНІСТЬ ГОСПОДУ І ПРИНЦИПУ

Є ще одна особлива причина, чому Даниїл та його товариші відмовилися їсти царську частку. В той час було звичаєм приносити м'ясо ідолам перед його споживанням, немовби просячи особливого благословення на нього. Хоча таке благословення насправді не завдавало м'ясу жодної шкоди, бо ідол є ніщо і не може ані благословити, ані проклясти м'ясо, однак їсти таке м'ясо було би доказом для людей, що ці молоді люди так чи інакше отримують благословення від поганських богів, і мудрість або вміння, яке вони мають, є саме від них. Без сумніву, такі думки мали багато спільного з проханням змінити їжу. Крім того, хоча Святе Письмо не забороняло вживати міцні напої, особливе благословення мають ті, котрі відмовляються від них, а також євнухи.

Мабуть, Даниїл та його товариші були цілковито посвячені Господу. І навіть, якщо вони знаходилися в язичницьких землях, далеко від дому, це не тільки не послабило їхніх релігійних

почуттів, а навпаки, поглибило їх. Більше ніж досі вони збагнули потребу в справжньому Богу і прагнули бути Його вірними слугами. Гляньте, як Господь благословив цих молодих євреїв в їхній рішучості жити чесним, чистим життям між язичниками. При закінченні десяти днів випробування виявилось, що чотирьом молодим євреям інша їжа пішла на користь. Написано, що вкінці, коли цар почав їх розпитувати, виявилось, що вони удесятеро розумніші від магів та астрологів його царства. Мудрість Навуходносора стала очевидною в тому, що він підняв цих молодих людей до високого становища в царстві. Він винагородив їх за самозречення та відданість Богу та принципам.

Віriamo, що Божественний Закон діє в загальному саме так, і той, хто намагається жити сумлінно, порядно, чесно і правдиво, матиме винагороду у своєму серці, у своєму житті – незалежно від того, чи він здобуде почесне становище між людьми, чи ні. Ідеальний стан – це стан християнина, котрий не просто є церковним членом – не просто відвідує церковні служіння, – а цілковито віддав свою волю Господу. Для таких, пояснює апостол, “стародавнє минуло, ото сталось нове” (2 Кор. 5: 17).

Він звертається до Біблії, щоб дізнатися про волю Господа, а тоді намагається жити якомога краще в згоді з цією волею. Вона підказує йому що їсти, що пити, куди йти, що робити, що читати, якого товариства триматися і навіть які думки мати в розумі. Цей клас підкорив все Божественній волі. Зі всіх людей у світі він має найкращі можливості для миру і щастя, а також обітницю життя тепер і обітницю слави, честі та безсмертя в прийдешньому житті в якості членів прославленої Церкви, учасників великої праці благословення людства протягом тисячі років Царства Месії.

ВІДНОШЕННЯ ГУБЕРНАТОРА ШТАТУ ДО СПИРТНОГО:

“Ніхто не буде заперечувати, що навіть

шановані люди вживають спиртні напої. В літературі та в суспільстві спиртне пов'язують з добрим товариством та приємним проведенням часу. Деякі люди здатні вживати його помірковано без явної шкоди для себе. Але повірте мені, ризик при його вживанні велетенський. З таким самим успіхом можна приємно провести час і бути в доброму товаристві без нього. Повірте, що ніхто не подумає зле про молоду людину, якщо вона не вживає спиртного. Навпаки, кожен підприємець чи ділова людина, якими б не були їхні власні звички, інстинктивно відмовляється брати на роботу молоду людину, від якої тхне спиртним.”

“Кожен лікар сьогодні засуджує вживання алкоголю як напою. Кожен роботодавець відмовляється приймати того, хто п'є. Якщо ви хочете мати ясний розум, міцне серце, чисте сумління і здорове тіло, якщо ви хочете мати

гроші в кишені і кредит на ваше ім'я, оберіть правильний напрям і скажіть, що ви збираєтесь відмовитися від алкогольних напоїв. І не сумнівайтесь в тому, чи ви робите добре. Чи є щось огидніше від п'яної людини? Будьте акуратні і розсудливі. Тримайте свій розум ясним, голову піднятою, майте повагу до себе, і вам буде приємно жити. Це не пусті балачки і намагання справити враження. Якщо вас не переконують слова, то переконає досвід. Але цей досвід може прийти тоді, коли ви вже не зможете ним скористатись. Можливо, ви думаєте, що ви сильні настільки, щоб тримати себе в руках. Але може трапитися так, що ваше самовладання виявиться не стійкішим, ніж мішень перед кулеметом, якщо ви поступитеся спокусі і віддасте себе у владу алкоголю.”

R5795 (1915 p.)

УБИВЦЯ СВОЇХ ВНУКІВ

2 ЦАРІВ 11: 1-20

ДОЧКА ЄЗАВЕЛІ СТАЄ ЦАРИЦЕЮ ЮДИ – ЇЇ ЗГУБНИЙ ВПЛИВ ЯК ЦАРИЦІ-ВДОВИ – СЕРЙОЗНІ НАСЛІДКИ ВІДХИЛЕННЯ ВІД БОЖЕСТВЕННОГО ЗАКОНУ – ВЛАДА ПИХИ – САМОЛЮБСТВО ВЕДЕ ДО ВБИВСТВА – ХЛОПЧИНА ЙОАШ ВИЗНАНИЙ ЦАРЕМ У ВІЦІ СЕМИ РОКІВ – УБИВСТВО ГРІШНОЇ АТАЛІЇ

“Буде вигублений дім безбожних, а намет безневинних розквітне” (Притчі 14: 11).

Дочка Єзавелі, цариця Аталія, після смерті свого чоловіка стала царицею-вдовою над царством Юди. Її син Ахазія став царем. У землях Сходу царица мати далі має найвищі почесті в царстві, як, скажемо, в Китаї. Таким був звичай юдеїв.

Як цариця-вдова, Аталія мала великий та негативний вплив, зневажаючи Бога та нехтуючи віддаванням Йому почестей на користь поклонінню Ваалу. Це не єдиний випадок, коли шлюб царя Ізраїлю з дочкою чужоземної царської сім'ї приніс велику шкоду. Матір Аталії Єзавель можна вважати знаменною ілюстрацією цього. Пам'ятаймо, що царя Соломона також звели його дружини-чужинки.

При цьому варто нагадати про божественний

наказ всім ізраїльтянам: що вони не повинні побиратися з особами інших національностей. Кожне відхилення від Божественного Закону, здається, приносило з собою серйозні покарання. Це точно відповідає Божій постанові для народу, що він має бути Божим народом в особливому значенні; що інші народи не були Його народом; що слухняність Його Закону принесе благословення, а неслухняність – різні лиха (5 М. 7: 6-11). Цей Закон далі зобов'язує юдеїв і нікого більше.

Всі повинні мати властиве розуміння виконання образу, тобто духовного значення цієї риси Юдейського Закону. Мова йде про християн, які з Божественної точки зору вважаються “народом святим, людом власності Божої” (1 Петр. 2: 9). Християни не повинні впрягатися до чужого ярма з невірними (2 Кор. 6: 14). Вони

повинні вийти зі світу і бути окремо. Зрозуміло, що це стосується не християн з імені, а класу духовно зачатих, котрі цілковито посвятилися Господу. Вони мають пораду побиратися “тільки в Господі” – тільки з посвяченими. Духовний розвиток того, хто нехтує цим Божественним нагадуванням, опиняється в небезпеці, а також його особисте щастя і щастя світської особи, з якою він є в одному ярмі.

УБИВСТВО ЗАРАДИ ВЛАДИ

Коли Єгу убив царя Ахазію (2 Цар. 9: 27, 28), його мати, вдова царя, відразу збагнула, що це означає для неї втрату становища та влади – втрату сили, почесей та багатства, які так любило її самолюбне та пихате серце. Вона зрозуміла, що як тільки її внук зійде на престол, їй доведеться позбутися свого становища на користь своєї невістки. Тому її самолюбне і горде серце постановило, що цього не буде. Краще їй стати убивцею. Отож вона вбила своїх внуків, за винятком одного немовляти, якого тітка заховала в кімнаті, де тримали ліжники. Ця кімната в нашій лекції названа спальною кімнатою. Потім його тримали в одній з кімнат, що примикала до старого Храму. Сам Храм за царювання цариці Аталії був занедбаний, бо вона віддавала перевагу шануванню Ваала, усіяко його підтримуючи.

Однією з лекцій для нас є сила гордості. Сподіваємось, що небагато-хто потрапить під такий її вплив, щоб стати вбивцею навіть за схожих обставин. Треба визнати, що небагато-хто з нас може взагалі мати спокусу захопити трон або утримувати вже зайнятий. В історії згадуються ще інші приклади гордості, яка привела до вбивства заради престолу. Скажемо, цар Ірод вбивав немовлят віком до двох років у Віфлеємі, щоб зберегти за собою та своїми спадкоємцями трон Ізраїлю. Історія розповідає нам про те, що Лаодика отруїла одного за одним шістьох синів, щоб стати імператрицею Константинополя. Інша мати на ім'я Ірена (що означає “мир”), виколола очі своєму сину, щоб він не міг управляти імперією, над якою вона намагалася здобути владу.

Не дивно, що людське серце, за словами Біблії, найлукавіше над все та неவிгойне (Єр. 17: 9). Не дивно також, що благословення Нового Заповіту, який Бог укладе зі світом через Ізраїль під час Месіанського Царювання, діятиме з наміром забрати кам'яні людські серця і повернути людству серця з плоті – належне почуття прихильності, яке досконала людина мала в той час, коли була створена на образ та подобу Бога (Єзек. 11: 19; 36: 26; Єр. 31: 31-34). Які ми раді, що Царство Месії не тільки обмежить гріх та грішників, але й через реституційні процеси позбавить людей кам'яного серця і приведе всіх охочих з людей до м'якосердя і до згоди з Божественним Законом любові до Бога та ближнього!

Ми не є царями і царицями і не маємо їхніх спокус, але гляньмо, як цей принцип непроступливості діє у світі бізнесу, в громадських справах і в сім'ях. У бізнесі він діє в напрямку знищення конкурента. В громадських справах він намагається образити опонента, підштовхує до спотворення, наклепів і т.п. В сім'ях, в стосунках дітей та батьків, братів та сестер, він часто означає несправедливість. Лікуванням від всього цього є любов до праведності, яка дозволяє любити Золоте Правило і бути йому слухняним, щоб якомога краще підкоритися Божественній волі: “Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю, і всім своїм розумом, і свого ближнього, як самого себе”.

КОРОНУВАННЯ ХЛОПЦЯ НА ЦАРЯ

Молодому царю дано ім'я Йоаш. Його коронували після шести років переховування. Керував церемонією коронування Єгояда, первосвященик, дочка котрого врятувала Йоаша. Проявивши велику мудрість, він скликав старійшин народу в свята, коли таке зібрання не могло викликати підозри. Воїни також були готові усіяко захистити молодого царя і залишити палац без захисту. Церемонія пройшла з успіхом. Цариця-вдова почула вигуки: “Нехай живе цар!” – і вийшла з палацу до

Храму глянути, що відбувається. Зрозумівши все, вона заволала: “Зрада, зрада!” Буває так, що несправедливість настільки вкорінюється, укріплюється в людському розумі, що намагання повернути праведність сприймається як зрада, бунт, образа. Урок для всіх посвячених Господніх дітей такий: “Над усе, що лише стережеться, серце своє стережи, бо з нього походить життя” (Пр. 4: 23).

Коли корону покладено на голову молодого царя, поверх неї покладено сувій пергаменту з Десятьма Заповідями. Ось так був стверджений факт, що Божественний Закон вищий від корони, і саме так повинен оцінювати справи кожен розсудливий розум. Божественний Закон

– перший; людські закони – другорядні. А насправді людські закони цінять так само високо, як тих, котрі їх створили.

Юді напевно бракувало почуття патріотизму та зрілості, якщо він дозволив цариці-вдові силою утримувати престол шість років поспіль після злочину. Схожим чином держави та міста, які дозволяють і погоджуються на владу негідників та крутіїв всупереч громадським інтересам, переносять, як правило, те, на що заслуговують. Бачимо, що серце, інтелект, розум ще треба виховати до сприйняття високих критеріїв. Тоді ці високі критерії можна запровадити в державі.

R5787 (1915 p.)

ЗНАДТО БАГАТО ГРОШЕЙ І ВІДМОВА ЖЕРТВУВАТИ

2 ЦАРІВ 11: 21-12: 16

УРОК З ДАЛЕКОГО МИНУЛОГО, ЯК ДАВАТИ НА РЕЛІГІЙНІ ЦІЛІ – СКАРБНИКИ БЕЗ ПОРУЧИТЕЛІВ – ПОЛАГОДЖЕННЯ ХРАМУ – ОБРАЗНЕ ЗНАЧЕННЯ ЦЬОЇ ПОДІЇ – ПОТРЕБА ПОВЕРНЕННЯ ДО БІБЛІЙНОГО ВИВЧЕННЯ – НАША УЧАСТЬ У ВІДБУДОВІ СТІН ДУХОВНОГО СІОНУ

“Бог любить того, хто з радістю дає”
(2 Коринтян 9: 7).

Шістнадцять років відділяє нас від подій, змальованих у попередньому дослідженні. Двадцять третього року царя Єгоаша цар запропонував священикам полагодити пошкодження Храму, досить ветхого на той час, оскільки народ став байдужим до вшанування Єгови. На нього мало вплив ідолопоклонство довколишніх народів, і дехто продовжував кадити на жертовниках на честь Ваала.

ВІДСУТНІСТЬ ДІЛОВИХ ВМІНЬ У СВЯЩЕНИКІВ

Цар Єгоаш зауважив, що доручення священикам збирати гроші на лагодження Храму не принесло бажаних наслідків. Не кожне добре серце є добрим виконавцем. Запис не каже, що священики нечесно розпоряджалися грішми, зібраними для їхніх потреб, ані не каже, що вони витрачали кошти

нерозумно. Мабуть, люди просто не мали довіри до священиків, тому не давали добровільно.

Цар спостеріг, що Храм далі занепадає. Він скликав священиків і запитав їх: “Чому ви не направляєте ушкодження храму?” Священики не відповіли нічого. Тоді цар дав наказ: “А тепер не беріть срібла від ваших знайомих”. Цар підійшов до справи так делікатно і поблажливо, як тільки міг, не звинувачуючи священиків у розтраті або недбальстві.

Було дано розпорядження зробити скриньку для грошей і поставити її на Подвір’ї Храму, щоб це було зручно для тих, хто входив поклонитися і виходив, і передано під догляд священика, котрий пильнував двері. Такий спосіб виявився успішним. Грошей надходило щораз більше. Скоро їх було достатньо для направи та інших речей, тому вирішено перестати їх збирати. Храм був приведений до належного стану, і все це принесло загальне благословення.

В усьому цьому є лекція для нас. Люди люблять бачити результати. Вони хочуть знати, що кошти, передані на благодійні цілі, не пішли на другорядні витрати. Добровільні пожертвування до вподоби Богу та людям більше, ніж приношення від набридливих випрошувачів, улещувань, старцювання, виманювання в святих та грішних. Хто дає для Господньої Справи, той має з цього користь. Він не тільки підтримує добродійну Справу, але й виховує в своєму серці доброту. Наш Господь сказав: “Блаженніше давати, ніж брати”, – коли це робиться охоче і добровільно.

Жебрування в церквах, безсумнівно, приносить багато шкоди. Хтось звернув увагу на те, що в деяких церквах головним пунктом релігійного служіння є випрошування грошей – приватне і публічне настирливе збирання коштів через проходження туди-сюди зі скринькою. Церковні ярмарки, обіди, витягування подарунків з мішка за відповідну плату і т.д. і т.п. заслуговують ще більшого осуду, ніж жебракування зі скринькою та приватне випрошування. Хтось назвав таке збирання грошей “доїнням козлів” на тій основі, що Господній народ є названий вівцями, тоді як світські люди – козлами.

БІБЛІЙНИЙ СПОСІБ ДАВАННЯ

Правильна думка, яку прищеплює Святе Письмо, полягає в тому, що кожен християнин повинен давати за спроможністю та зацікавленістю справою. Не треба сподіватися нічого від тих, хто не поклоняється Богу і не треба від них нічого вимагати. Але ж хіба не відомо, що значна частина грошей, зібраних для потреб різних церков, є взята недобровільно в тих, хто не тільки не зацікавлений конкретною справою, але й виступає проти неї! Так, наприклад, протестантські бізнесмени часто дають гроші на добродійні католицькі складчини, щоб не образити постійних клієнтів. Так само католицькі бізнесмени долучаються до протестантських заходів, до яких не відчують жодної прихильності.

Але пора повернутися до євангельської заповіді (1 Кор. 16: 2). Нехай кожен з вас відкладає собі першого дня в тиждні згідно з тим, як ведеться йому від Бога, на релігійні та добродійні цілі. Тільки таке добровільне давання має якусь заслугу в очах Бога та добрих людей. Тільки такі особи отримають Божественне благословення – незалежно, чи це буде вдовина лепта, чи щедрість багатой людини.

ПРОЛОМИ В ХРАМОВОМУ МУРІ

Дивлячись на духовний Храм, бачимо, що ззовні (як це видно на прикладі величних церков метрополій) неможливо хотіти чогось іще. Змальовуючи стан церкви наших днів, Святе Письмо зображує ці умови у зверненні до Лаодикійської Церкви: “Я знаю діла твої, що ти не холодний, ані гарячий. Якби то холодний чи гарячий ти був! А що ти літеплий, і ні гарячий, ані холодний, то виплюну тебе з Своїх уст... Бо ти кажеш: Я багатий, і збагатів, і не потребую нічого. А не знаєш, що ти нужденний, і мізерний, і вбогий, і сліпий, і голий! Раджу тобі купити в Мене золота, в огні перечищеного, щоб збагатитись, і білу одягу, щоб зодягтися і щоб ганьба нагоди твоєї не видна була, а мастю на очі намасти свої очі, щоб бачити” (Об. 3: 15-18).

Але з духовної точки зору, Храм сьогодні потребує полагодження. Зовні Церква є багатую, але духовно вона бідна. Більшість її освічених осіб, включно зі служителями, покинула всяку віру в Біблію як Боже Слово. Однак вони не вважаються невірними. До них вживають менш різке слово: Вищі Критики, Еволюціоністи. В багатьох навіть віра в Бога хитається, і вони запитують, чи Богом часом не є нерозумна Природа і чи людство та всі інші розумні істоти не є лише продуктами еволюції.

Причину, основу цього жахливого стану не треба шукати далеко. Нісенітниця віровчень, сформульованих в Середньовіччі, такі, що розумні люди більше не можуть їх сприймати. Свого часу ми робили помилку, коли вважали, що ці нісенітниця ґрунтуються на Святому Письмі і мають його підтримку. Правда полягає в тому,

що віровчення минулого не тільки суперечать одне одному, але й суперечать Біблії. Дізнатись про це, повірити в це означає повернутися до Біблійного вивчення (без кольорових окулярів наших батьків) з серцями, які злітають до Бога, щоб Він дав нам світло, обіцяне Його вірним в кінці Віку. Про це читаємо: “І ми маємо слово пророче певніше. І ви добре робите, що на нього вважаєте, як на світильника, що світить у темному місці, аж поки зачне розвиднятися, і світова зірниця засяє у ваших серцях” (2 Петр. 1: 19).

НАСУЩНИЙ ОBOB'ЯЗОК

Зауваживши духовне погіршення Божого Дому, Церкви, всі, котрі люблять Господа і прославляють Його, повинні зробити те, що

слід, повинні зробити свій вклад у покращення духовного стану. Цю працю не можна полишити тільки на клас священиків чи духовних осіб. Весь народ повинен збагнути ситуацію, і кожен має радо виконувати свою частку у відбудуванні духовних мурів Сіону. Цими духовними мурами є “віра, раз дана святим” (Юди 3).

Кожен християнин повинен запитати себе: “Що я роблю для цього полагодження? Як я показую Господу свій запал до Правди та праведності і мою ненависть до гріха та неправди?” У відповідь на ці запитання нехай кожен подвоїть свої зусилля, щоб зрозуміти Правду і допомогти іншим зрозуміти її, скільки б шкоди це не завдало віровченням та системам Середньовіччя.

R5789 (1915 p.)

БОЖЕ СПІВЧУТТЯ ДО ПОГАН

ЙОНИ 3: 1 – 4: 11

ТРУДНОЩІ ЙОНИ ЯК ОБРАЗ СМЕРТІ І ВОСКРЕСІННЯ НАШОГО ГОСПОДА – “І ПРИЗНАЧИВ ГОСПОДЬ ВЕЛИКУ РИБУ” – БОЖЕСТВЕННА СПРОМОЖНІСТЬ – ОБМЕЖЕНИЙ ДОЗВІЛ ЗЛА – ПРОЯВ БОЖЕСТВЕННОГО СПІВЧУТТЯ – І “БОГ ПОЖАЛУВАВ ЩОДО ТОГО ЛИХА” – ДОКІР ДЛЯ САМОЛЮБНОГО ДУХА ЙОНИ – МЕСІАНСЬКЕ ЦАРСТВО ЯК НАДІЯ ДЛЯ СВІТУ

*“Тож ідіть і навчіть всі народи”
(Матвія 28: 19).*

Скептики довгий час намагалися трактувати все, що сталося з Йоною, коли він потрапив до черева великої риби, як свого роду оповідання-вигадку. Численні промовці висміювали розповідь про Йону, кажучи, що вона годиться для легковірних, а не для розумних вищих критиків. Однак про Йону і про його пригоду в череві великої риби згадав Великий Учитель, тож усім, хто вірить Святому Письму, не знайти кращої основи для своєї віри, ніж ця історія.

Історія про Йону не позбавлена аналогій. Кілька років тому один нью-йоркський журнал навів щедро ілюстровану детальну розповідь про те, як великий синій кит проковтнув моряка і відригнув його через кілька годин. У потерпілого шкіра стала червонуватою від шлункового соку в череві кита. Наскільки нам

відомо, випадок з Йоною був єдиним, де людина провела майже три дні і ночі в нутрошах риби. Справді, горло більшості китів занадто вузьке, щоб проштовхнути людину, але, пам'ятаймо, що воно достатньо еластичне. Деякі різновидності синіх китів досягають велетенських розмірів і мають горло, здатне проковтнути човен, розмірами більший від людини.

Крім того, опис події в Біблії каже, що Бог особливим чином приготував велику рибу. Навряд чи хтось, належно оцінюючи можливості Всемогутнього, буде сумніватися в здатності Бога приготувати особливу рибу в ту саму мить, чи (знаючи, що чекає Йоноу) задовго наперед. Винятковість того, що трапилося з Йоною, дозволяє вважати його образом нашого Господа Ісуса, Котрого при смерті поглинула земля, як Йоноу – риба. І як наш Господь був звільнений зі Своєї в'язниці, так і Йоноу зі своєї (Мт. 12: 39, 40).

ПРОПОВІДЬ МЕШКАНЦЯМ НІНЕВІЇ

Однак наша нинішня лекція пов'язана з проповіддю Йони ніневітянам. Ніневія була великим містом, яке перебувало за межами впливу юдаїзму і на той час, зрозуміло, було позбавлене Божественної милості, адже відтоді, як була дана Угода Закону на горі Сінай, і до часу трьох з половиною років після Хреста Божа милість була обмежена виключно до народу Ізраїлю на умовах Угоди Закону. При закінченні часу виняткової милості для Ізраїлю, Корнилій, сотник, перший з поган отримав доказ Божественної милості.

У випадку мешканців Содоми, Ніневії та Амаліка Божественна справедливість поставила, що їхні беззаконня доповнили міру; що їм далі не варто жити; що позбавлення їх життя не тільки дозволить запобігти подальшій деградації, але й принесе людству урок, що дозвіл зла Богом має межу. Факт, що ці люди були засуджені і знищені зовсім не означає, що в них була нагода або хоча б пропозиція врятуватись. Як і всі діти Адама ці люди були під вироком смерті – “Напевно помрете”. Їх тільки позбавлено подальшого життя в нинішніх умовах. Це не стало на заваді для них мати надію на майбутнє життя через воскресіння, бо ані вони, ані інші ще не були відкуплені.

Отже, майбутнє життя, гарантоване викупною працею Ісуса, жодним чином не було під загрозою через винесений їм вирок смерті. Дійсно, навіть юдеї ще не були спасенні. Пропозиція спастися, зроблена під Угодою Закону, не давала їм вічного життя. Як каже св. Павло: “Бо жодне тіло ділами Закону не виправдається перед Ним” (Рим. 3: 20). Якщо юдеї виправдалися Законом, то Христос помер на марно.

ЗАКОН НІЧОГО НЕ ЗРОБИВ ДОСКОНАЛИМ

Пропозиція життя, дана юдею, мала лише показати йому і остаточно всім неможливість будь-кому здобути життя під Божественним

Законом без Божественної допомоги – без Спасителя та Його праці на Голгофі, а також без Його праці для світу як Посередника Нової Угоди під час Його Месіанського правління впродовж тисячі років. Відповідно апостол каже, що Христос “вивів на світло життя та нетління Євангелією”, а також, що “під небом нема іншого Ймення, даного людям, що ним би спастися ми мали”. Це спасіння “проповідувалося спочатку від Господа, ствердилося нам через тих, хто почув” (2 Тим. 1: 10; Дії 4: 12; Євр. 2: 3).

РОЗКАЯННЯ НІНЕВІТЯН

Йона проповідував, що за сорок днів Господь знищить Ніневію. Але люди, стурбовані його посланням, розкаюлися в своєму грішному стані і просили Божественного прощення. Цар оголосив: “Нехай не покуштують нічого ані людина, ані худоба, худоба велика чи худоба дрібна, нехай вони не пасуться, і нехай не п'ють води! І нехай покриваються веретами та людина й та худоба, і нехай сильно кличуть до Бога, і нехай кожен зверне з своєї дороги та від насильства, що в їхніх руках.” Господь почув ніневітян, прийняв їхнє покаяння і дозволив, щоб народ проіснував ще якийсь час.

Ми, звичайно, повинні розуміти, що Бог знав кінець від початку – знав, що ніневітяни розкаються, і що Він не знищить їх за сорок днів, як про це проповідував пророк Йона. Щоправда, Ніневія як велике місто зникла, але не за сорок буквальных днів. Мабуть, час, який мав на увазі Всевишній, був так званим пророчим, символічним часом – день за рік; 40 днів – 40 років. Цей урок показує нам, наскільки більшим є співчуття Всемогутнього порівняно зі співчуттям Його недосконалих слуг з людей. Богу було вгодно, щоб ніневітяни навернулися від своїх гріхів і щиро розкаюлися. Йому було вгодно продовжити їхнє земне життя. Але Йоні це не сподобалося. Він пояснював собі так: “Бог зробив з мене безумця. Він сказав, що це

велике місто буде знищене за сорок днів, і я так проповідував. А тепер Бог знеславив мене, і мене будуть вважати фальшивим пророком”.

Йона більше дбав про себе та про свою репутацію, ніж про ніневітян та про їхній добробут. Слуги Господа не повинні так робити. Про себе треба забути. Як радить великий апостол Павло, “любов... не шукає тільки свого”. “Бо й Христос не Собі догоджав” (1 Кор. 13: 5; Рим. 15: 3).

“І ПОЖАЛУВАВ БОГ ЩОДО ТОГО ЛИХА”

В деяких розумах виникає питання: “Як Бог міг пожалувати і змінити думку, якщо Він знає кінець на початку?” Відповідь у тому, що слово “пожалкував” має значно ширше значення, ніж це загально розуміють. Люди вживають його тільки до зміни намірів. Але, як свідчать сучасні словники, це слово може означати зміну дій або зміну намірів, або одне і друге. Божі наміри не змінилися. Він ніколи не пожалкував щодо них. Але Він змінює Свій спосіб поведінки.

Так, наприклад, Ізраїль, Його привілейований протягом століть народ, був відтятий, і Боже ставлення до ізраїльтян змінилося. Але Його задуми ніколи не змінилися. Він знав і провістив наперед, що вони відкинуть Ісуса і Бог відкине їх, а також передбачив,

що згодом вони будуть зібрані до своєї землі, отримають прощення і благословення від Месії, коли Він прийме Своє Месіанське Становище Царя царів і Пана панів – “Владика земних царів” (Об. 1: 5).

Господь дав пророку Йоні урок на прикладі того, що Йона пожалів рициновий кущ, неоживлену річ, і не мав співчуття до ніневітян. Так само є з багатьма проповідниками та іншими людьми. Їм шкода квітів, пташок, звірят, дітей і навіть людей в їхніх щоденних клопотах, натомість в них викликає роздратування сама лише згадка, що Бог не збирається смажити ані ніневітян, ані содомлян, ані Амалика, ані будь-кого іншого впродовж усієї вічності; що в Нього є милостивий задум для всього світу і Він дасть всім нагоду здобути людську досконалість, створить рай у всьому світі і дасть вічне життя, якщо вони почують і приймуть великого Месію, Головою якого є Ісус, а членами – вибрана Церква, яка перебуває в процесі приготування весь цей Євангельський вік. Наш Господь сказав, що Євангеліє мало проповідуватись не тільки юдеям, але й усім народам (Лк. 24: 45-48; Дії 1: 8). Метою проповідування не було повернути всі народи, і так сталося. Проповідування мало зібрати святих зі всіх народів, і так незабаром станеться (Дії 15: 14-18).

R5797 (1915 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)
- Надія (22 стор.) (укр.)

- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)
Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовою.